URANTIA ASSOCIATION INTERNATIONAL

JOURNAL

Pääkirjoitus 1
Suzanne Kelly, päätoimittaja

Mielellisyys ja henkisyys 2
Bill Sadler Jr., Yhdysvallat

Kunnollinen johtajuus – seminaari 10
James Woodward, Yhdysvallat

Hyvyys ja Jumala 11
Rick Warren, Yhdysvallat

Miksi olen olemassa? 15
David Graves, Kanada

® URANTIA-säätiön rekisteröimä merkki. Käyttöön saatu lisenssi

Kesäkuu 2010
16. vuosikerta / numero 2

UAI JOURNAL

Journalin toimituskunta

Toimittaja **Suzanne Kelly**
skelly@wtmi.net
Apulaistoimittaja **Alice Arkens**
alicearkens@yahoo.com
Käännöskoordinaattori Suzanne Kelly
skelly@wtmi.net
Käännöskoordinaattori **Suzanne Kelly**
skelly@wtmi.net
Käännösvastaavat (ranska) **Alain Cyr, Jean Royer, Jean Annet**
Käännösvastaava (espanja) **Olga López**
Käännösvastaava (suomi) **Seppo Kanerva**
Taitto **Verner Verass**
Komitean puheenjohtaja **Verner Verass**

Suomentajat **Leena Kari, Jouni Nurmi ja Seppo Kanerva**
Suomennoksen taitto: **Seppo Kanerva**

Kansainvälisen palvelujohtokunnan jäsenet: **UAI:n johtajisto**

Presidentti – **Gaétan Charland** – Kanada
gaetan.charland3721@videotron.ca
Varapresidentti – **Merindi Swadling** – Australia
merindi@hotmail.com
Varainhoitaja – **Mark Kurtz** – USA
makurtz04@maplenet.net
Sihteeri – **Susan Owen** – USA
susanowen@earthlink.net

Komiteoiden puheenjohtajat:

Koulutuskomitea – **Sheila Keene Lund** – USA
documentit@comcast.net
Jäsenkomitea – **Gary Rawlings** – Yhdistynyt kuningaskunta
Garyurantia@aol.com
Tiedotuskomitea – **Verner Verass** – Australia
vern@designd.com.au
Konferenssikomitea – **Phil Taylor** – USA
philtaylor@mindspring.com
IUA:n toimeenpaneva johtaja **Rick Lyon** – USA
ricklyon@tctc.com
Opintoryhmäkomitea – puheenjohtaja **James Woodward** – USA
ubstydygroups@urantia-uai.org
Levityskomitea – puheenjohtaja **Michael MacIsaac** – Ruotsi
mmacisaac@gmail.com
Käännöskomitea – **Chris Moseley** – Yhdistynyt kuningaskunta
chrismoseley50@yahoo.com
Peruskirja- ja sääntökomitea – **Travis Binion** – USA
ghtb@earthlink.net

Pääkirjoitus

SUZANNE KELLY

Tervehdys, UAI Journalin lukijatoverit

Hämmästyttävää kyllä, mutta nyt on aika tuoda esille vuoden 2010 toinen UAI-Journalimme numero, sillä kaikki hauskuus kaikkoaa, jos tätä vielä pitkittää. Kesälukemisiksenne olemme valinneet kolme jatkokertomusta – jotka kaikki kantavat hengen hedelmiä. Nämä kolme poikkeuksellista kirjoitelmaa stimuloivat mielikuvitustanne, ja toivottavasti ne kyllästävät arkiajatuksianne ja inspiroivat teitä Suuressa Seikkailussa Jumalan löytämiseksi ja valavat siihen lisää energiaa. Pieni varoitus: pääkirjoituksessa saattaa olla jotakin vähän höpsöä.

Ensimmäisen jatkokertomuksemme tai -artikkelimme *Mielellisyys ja hengellisyys* kirjoittaja on aatelisprofessorimme morontiamaailmasta Bill Sadler Jr. Eräälle opintoryhmälle kauan sitten pitämässään esityksessä Bill ottaa esille laajamittaiset Absoluuttien, kvalifioimattoman ja kvalifioidun, käsitteet ja kääntää ei-käännettävissä olevan kaikkien ymmärtämiksi, yksinkertaisiksi kielikuviksi. Kysymyksessä on yksi aikaa ja avaruutta käsittelevistä lempiesseistäni; universumiaikakausista, jotka ovat sulautuneet nykyiseksi superuniversumien aikakaudeksi ja käyvät samalla käsi kädessä persoonallisuuden absolutismin nolla-ajan ja Havonan ensimmäisen universumiajan kanssa, johon viimeksi mainittuun kuuluu ensimmäinen muistiin merkitty historian tapahtuma: 21 Päivien Muinaisen luominen. Billillä on kyky puhua bantua ja selittää kyseisiä yleviä Havonan käsitteitä meille *"bantuheimolaistovereille, meille villeille, meille tietämättömille."* Kykenen vain hämärtämään artikkelin viestiä sanoessani, että aikaa ei voi kadottaa ja avaruutta ei voi löytää, eikä mihinkään ulottuvuuteen kuulu mitään, sillä kaikki on ei-mitään ja ei-mitään tukahtuu sinne, mihin kaikki sisältyy ja missä kaikki tulee ilmi. (smk)

Toinen jatkojuttumme on kolmas luku Rick Warrenin kirjasta *Truth, Beauty, and Goodness in* The Urantia Book [Totuus, kauneus ja hyvyys *Urantiakirjassa*] ja sen otsikkona on "Hyvyys ja Jumala". Nopein tapa päästä Jumalan olemuksen ymmärtämiseen on hyvyyden, totuuden ja kauneuden käsittäminen. Edellisessä artikkelissa tutustuimme elävän totuuden täkäläiseen suhteellisuuteen ja Jumalan absoluuttiseen totuuteen Paratiisissa. Tämänkertaisessa jaksossa Rick tiivistää satoja hyvyydestä esitettyjä lainauksia lyhyeksi kirjoitelmaksi ja tarkastelee vähän ymmärrettyjä opetuksia pahuuden roolista sellaisten kipeiden toteamusten kautta kuin *hyvyys on totuuden tavoin aina suhteellista, ja sen vastakohta on poikkeuksetta pahuus* [132:2.3] ja *oikea hyvyys on kuin vesi sikäli, että se on kaikelle siunaukseksi eikä vahingoita mitään* [131:8.3]. Sama ajatus kaikuu maailman kaikissa uskonnollisissa kirjoituksissa, ja se kiteytyy Galatalaiskirjeen kohdassa 5:22: *Hengen hedelmää taas ovat rakkaus, ilo, rauha, kärsivällisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, lempeys ja itsehillintä. Näitä vastaan ei ole laki.*

Se, että seuraava artikkelimme käy yksiin ensimmäisen kanssa, on vallan mainiota. David Graves, joka on kirjoittanut meille usein aikaisemminkin, kysyy yksinkertaisesti: *Miksi olen olemassa?* Se on jatkokysymys hänen kesäkuun 2009 Journalissa julkaistun artikkeliinsa *Kuka minä olen?* Tämänkertaisessa esseessään David käyttää samaa oppinutta tukirakennelmaa, jota myös Bill Sadler käytti. Näin hän pääsee Absoluuttien osalta osuvaan ja ihmeteltävään johtopäätökseen. Sadlerin tavoin Davidkin "kvalifioi" kummankin tai jättää "kvalifioimatta" sen myötä, että hänestä tulee vihreä väri. Analogiaan sisältyvä oivallus käy yksiin Sadlerin kanssa hänen päätellessään, että persoonallisuus "on kysymyksen 'miksi olen olemassa' sana 'miksi', ja SE tekee vihreästä tiedettävän. Hänen päätelmänsä seurailee Bill junioria, joka persoonallisuuden määritelmää ja tarkoitusta käsitellessään käyttää analogiana keltaista väriä: "Ajatelkaapa keltaista. Kaikki kykenevät konseptualisoimaan keltaisen – – mutta oletteko koskaan nähneet keltaista muuta kuin suhteessa johonkin konkreettiseen? Ette. No nyt teillä on tuntuma siitä mitä persoonallisuus on." Olkoon vihreä tai keltainen, jokainen persoonallisuus on kuitenkin olemassa, koska – – Luojamme epäitsekkäässä ja rakastavassa olemuksessaan tulee kaunopuheisesti esille väistämätön ja syvälle käyvä oman minuuden jakaminen. Hän mahdollisti pääsynsä pois persoonallisuuden absoluuttisuudesta Iankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen kolminaisuussyleilyssä.

Samoin kuin universumin perusta on aineellinen, samoin elämän sisin olemus on Henki.

Aine ja energia erottuvat toisistaan, mutta ovat kuitenkin samaa – kumpikin kuuluu olennaisena osana Absoluuttien kehykseen.

UAI:n Kansainvälisen palvelujohtokunnan ERITYISARTIKKELI / ILMOITUS – saamme vilkaista etukäteen tulevaa "Leadersjhip 2011" [Johtajuus 2011] -symposiota, joka on tarkoitus järjestää Chicagossa vuonna 2011.

Hyviä ja valaisevia lukuhetkiä!

Kääntänyt Seppo Kanerva

Mielellisyys ja henkisyys – reunahuomautuksia Absoluuteista

BILL SADLER, JR. †
Yhdysvallat

Yksi vallan suurimerkityksisistä Urantia-luvuissa esiintyvistä toteamuksista löytyy luvusta 12: Universumien universumissa Jumala on henki, mutta Paratiisi ei ole.

Koskettelemme nyt yhtä Urantia-lukujen ja monien uskontojen metafysiikassa eli kosmologiassa ilmenevää oleellista eroa. Uskon todellisuutta olevan kolmea lajia: aineellista, mielellistä ja henkistä. Uskon lakejakin olevan kolme ryhmää (jätän persoonallisuuden hetkeksi huomiotta), ja uskoakseni on niin, että jos haluaa tuottaa hengellisiä tuloksia, on sovellettava yhtä ryhmää. Jos haluat tuottaa aineellisen seurausilmiön, silloin rukoilu ei ole oikea teerenpyyntitapa. Keinon ja tavoitteen tulee olla aineellisia. Niiden välillä meillä on tietenkin järkipohjainen todellisuus, joka on kosketuksissa sekä aineeseen että henkeen. Hindulaisuudessa taas on pyrkimyksenä uskoa vain yhdenmuotoiseen energiaan, vain yhteen todellisuuteen. Heillä on Brahma ja on maya. Olet toisin sanoen tekemisissä joko absoluutin tai harhaluulon kanssa. Sama pätee lähes kaikkiin niihin uskontoihin, jotka hipovat panteismia. Paitsi, että *Urantia-kirja* esittää mainitut kolme energian muotoa, jotka toimivat kolmen selkeästi eroavan lain alaisuudessa, se esittää sellaisen todellisuuskäsityksen, jossa todellisuus on joko jumalallistunutta tai ei-jumalallistunutta – millä en tarkoita jumaluudenvastaisuutta, vaan siis ei-jumalallisuutta.

Tarkastellessamme kyseisiä lukuja tulemme huomaamaan, että on kaksi sellaista absoluuttista realiteettia, jotka eivät ole jumaluutta. Paratiisi ei ole Jumaluus, ei myöskään Kvalifioimaton Absoluutti. Kumpikaan ei ole reagoimatta Jumaluuteen, mutta kumpikaan ei ole Jumaluus. Paratiisi on koko joukon helpompi käsittää kuin on Kvalifioimaton Absoluutti. Paratiisi on mielestäni helpoimmin määriteltävissä sanomalla, että se on kone, jonka Jumala rakensi samasta syystä kuin ihmiset rakentavat koneita. Toisin sanoen yksi osa tämän universumin kontrollia on mekaanista. Ja miksi Jumalan pitäisi henkilökohtaisesti huolehtia jostakin, jonka kone voi hoitaa? Itse reagoimme samalla tavalla; meidän tulisi siis ymmärtää äsken sanottu. Jos toiminta on toistuvaa ja mekaanisluontoista, mitä sen suhteen haluaisi tehdä? Haluamme rakentaa koneen. Sellainen on persoonallisuuden luonteen mukaista. Ja yksi syy tähän on juuri se, että Jumala itse asetti tämän toimintamallin suunnitellessaan absoluuttisen koneen. Aineellisen kosmoksen aineellinen sydän on aineellinen realiteetti, ei hengellinen realiteetti.

Mielestäni meillä on ihmispersoonallisuudessa parhaiten käsitettävissä oleva esimerkki kolmenlaisen reaalisuuden – aineen, mielen ja hengen – vuorovaikutuksesta. Henki ei ole ihmisperäinen henki vaan lahjaksi annettu henki. Tässä meillä siis on kolmen toimivan realiteetin keskinäissuhde finiittisissä universumeissa. Lisäksi on vielä neljäs: persoonallisuus. Mikä onkin Urantia-luvuissa yksi vaikeimmin ymmärrettäviä käsitteitä. Urantia-luvut lisäävät moniin sanoihin uusia kiemuroita. Persoonallisuus on yksi sellainen sana. Avaruus on toinen.

Käytetäänpä muutama hetki puhumalla avaruudesta, sillä nämä luvut esittävät avaruuden positiivisena realiteettina, ei vain negatiivisena realiteettina. Luvut esittelevät persoonallisuuden jonakin, joka on ihan eri asia kuin luonne tai temperamentti; käytämme sanaa persoonallisuus jopa sukupuolisen vetovoiman synonyyminä. Eikö? Tai sosiaalisen viehättävyyden. Luvuissa esitelty persoonallisuus on kuitenkin jotakin, joka ei ole ainetta, ei mieltä eikä henkeä, ja joka eroaa tietyllä tavalla aineesta, mielestä ja hengestä; sillä aine, mieli ja henki, vaikka ne ovatkin laadullisesti – kvaliteettinsa puolesta – erilaisia, ovat ne silti olemassa määräisinä; ne ovat kvantitatiivisia. Ne vastaavat eli reagoivat gravitaatioon. Ja reagoinnin suuruusluokka on mitattavissa, joten on mahdollista puhua paitsi aineellisesta massasta myös älyllisestä ja hengellisestä massasta. Persoonallisuudella on kvaliteetti, mutta sillä ei ole kvantiteettia. Persoonallisuuteen ei kuulu massa. Ja kun asia nyt on esillä, niin käsitelläänpä sitä vähän lisää. Mielestäni suurin apu on sellaisesta, että tarkastelemme persoonallisuutta kuin abstraktia väriä. Ajatelkaa vaikka keltaista. Kykenette kaikki hahmottamaan mielessänne keltaisen, eikö niin? Mutta oletteko koskaan nähneet keltaista muutoin kuin suhteessa johonkin esineeseen? Ette ole. Nyt teillä on tuntuma siihen, mitä persoonallisuus on.

Voitte hahmottaa persoonallisuuden mielessänne ja käsittää sen abstraktisuudessa, mutta ette voi koskaan nähdä persoonallisuutta sinänsä muuten kuin yhdistyneenä yhteen tai useampaan ajallisuuden ja avaruuden aktiivisista energioista. Luvut voivat puhua persoonallisuudesta abstraktisuudessa, mutta persoonallisuus ei koskaan toimi, ellei se ole liittyneenä elävään energiajärjestelmään. Jos persoonallisuus irrotetaan elävästä energiasta, tuloksena on jotakin elävää, mutta se on täysin eifunktionaalista, toimimatonta. Ja uskoakseni se ei myöskään ole havaittavissa jumaluutta alemmilla tasoilla. Uskon Jumalan tietävän se olemisesta,

mutten usko meidän kykenevän samaan. Uskoakseni jotkut hänen sijaisistaan saattavat tietää, missä se on, mutten usko luotujen kykenevän sellaiseen. Persoonallisuus on elävälle energiasysteemille tavallaan samaa kuin väri on esineelle. Se yhdistää koko esineen. Kun se on läsnä, se dominoi. Kohtaamme muutamia hienovaraisia suhdekokonaisuuksia, kunhan ryhdymme käsittelemään näitä kolmea energiaa.

Henkiolento ei ole persoonallisuus pelkästään sen ansiosta, että hän on henkiolento. Tämä on kiinnostavaa. Henkientiteetti voi olla kovastikin reaalinen, todellinen, mutta olla silti jotakin muuta kuin persoonallinen. Jos henkiolento on persoonallisuus, se johtuu siitä, että Isä on lisännyt persoonallisuuden hengelliseen realiteettiin. Ja tavallaan tämä seikka toimii esimerkkinä Isän ensisijaisuudesta suhteessa Poikaan, joka on henkitodellisuuden aktiivinen keskus.

Miten henki suhteutuu mieleen? Pitääkö henkiolento varustaa mielellä, jotta hän kykenisi ajattelemaan? Vastaus on: ei. Henki on mielettäkin mielellistä. Tämä toimii osoituksena Pojan ensisijaisuudesta Myötätoimijaan nähden. Henki edeltää mieltä, mutta se ei edellä persoonallisuutta. Mielenkiintoista, eikö vain?

Onko mielellinen olento pohjimmiltaan hengellinen? Vastaus on: ei. Ei sen enempää kuin henkiolento on välttämättä persoonallinen. Nämä ovat mielestäni kiinnostavia suhdekokonaisuuksia, jotka kuvastavat kolmen Jumaluuden toiminnallisia suhteita ja heidän ensisijaisuuksiaan toisiinsa nähden. Iankaikkisen Pojan maailmojen paljastamattomat asukkaat eivät ole persoonallisuuksia. Ne ovat Iankaikkisen Pojan luomia. Ne ovat henkiolentoja. Emme tiedä niistä mitään, paitsi sen että ne eivät ole persoonallisia. Ajatuksensuuntaaja on henkirealiteetti mutta ei persoonallisuus, ellei Jumala päätä persoonallistaa kyseistä Ajatuksensuuntaajaa. Älyllinen olento ei ole välttämättä henkiolento. Mielestäni Voiman Apulaisohjaaja ei ole ollenkaan henkiolento, mutta Voiman Apulaisohjaaja on varmasti mitä hienoimmalla tavalla älyllinen olento.

Arvelen tällaisten olentojen toimivan ohjaajinamme valmistuttuamme paikallisuniversumista ja muuttuessamme ensimmäisen vaiheen hengiksi. Sen sijaan, että tutkisimme Jumalaa, tutkimmekin fysiikkaa ja astronomiaa sekä universumien universumin fyysistä rakennetta. Eikä tämä ole mitenkään niin paradoksaalista kuin se saattaa näyttää. Uskoakseni on niin, että pääseminen aineen ulkopuolelle auttaa aineen todellista ymmärtämistä. Silloin sitä voidaan tarkastella ulkopuolisen perspektiivistä. Ne teistä, jotka ovat kotonaan jossakin vieraassa kielessä, tietävät, miten suuresti voi arvostaa englantia, sillä nyt voi ajatella asiaa englannin kielen ulkopuolelta. Tarkoitan, että kun lakkaat kääntämästä sanottavaasi ensin mielessäsi, vieraasta kielestä tulee toinen kielesi. Se on jotakin samaa kuin lähtiessäsi tästä maasta sinulla on loistava vertailuperusta ja uusi kyky ymmärtää sitä, mitä meillä on täällä. Kuin myös sitä, mitä heillä on siellä.

Kykenemme itse asiassa käsittämään vain yhden käsitellyistä Jumaluuden toiminnan tasoista: persoonallisen. Olemme persoonallisuuksia. Niinpä voimme olla tekemisissä Jumalan kanssa persoonallisuuksien Isänä. Tämä kuulostaa meistä järjelliseltä, sillä isyyssuhde on sellainen, jonka me joko olemme panneet merkille tai olemme kokeneet tai olemme sekä panneet merkille että kokeneet. Vanhemmuus on jälkeläisiä tuottaville luoduille helppo käsitettävä. Mutta onko Ensimmäinen Lähde ja Keskus Ajatuksensuuntaajan Isä? Oh, toki, voit hyödyntää runollista vapautta ja käyttää tässä yhteydessä sanaa Isä, mutta itse asiassa hän ei ole Isä, vai mitä?

Yleisö: Suuntaaja on osa hänestä – käytännöllinen osa.

Mistä on kysymys? Meillä ei ole siihen sanaa. Mitä on lähteen suhde fragmenttiin? Voit olla isä vain lapselle. Jumala on Personoidun Suuntaajan Isä, myötä-Isä. Oman panoksensa Suuntaajan olemukseen tuovat kuolevaiset ovat hekin tässä vanhemman osassa, mutta mikä on se sana, jolla kuvailtaisiin Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen suhdetta omaan fragmenttiinsa, joka ei ole poika? Ei meillä ole sellaista sanaa. Ei meillä myöskään ole sopivaa sanaa kuvaamaan Jumalan suhdetta eventuoituun eli olevaistettuun olentoon, sillä Jumala toimii silloin ylipersoonallisessa merkityksessä. Mitä sana ylipersoonallinen tarkoittaa? Ei mitään, ehdottomasti ei mitään. Et voi sitä käsittää; tiedät vain, ettei se ole persoonallisuus. Se ei ole vähemmän kuin persoonallisuus, vaan se on enemmän kuin persoonallisuus. Sana persoonallisuus on kuitenkin maksimaalinen sana kokemusperäisessä ymmärryksessämme.

Emme tiedä mitään, mikä ei mahdu persoonallisen sisälle. Voimme hahmottaa alipersoonallisen olennon eläimeksi. Siitä meillä on kokemusta. Mutta se ei kelpaa analogiaksi Universaalisen Isän esipersoonallisella tasolla. Ajatuksensuuntaaja ei ole eläin. Emme myöskään voi ymmärtää, mitä ylipersoonallinen olento on, sillä pyrimme ylöspäin toisessa kertomuksessa Jakamaton Jumaluus Oy:stä. Ja kun sanovat, että ylipersoonallisena Jumala eventuoi, olevaistaa, olentoja, niin mitä se tarkoittaa? No, ovat ottaneet englanninkielisen sanan 'eventuate' ja vääntäneet sen omituiselle mutkalle. He voisivat yhtä hyvin sanoa, että Jumala gluuppaa heidät. Ymmärrättekö, mitä tarkoitan? Gluupata on mielivaltainen sana, ja se olisi aivan yhtä mielekäs. Heitä ei luoda, mutta miten he ilmaantuvat olevaisiksi? Kuka tietää? Kysymyksessä on jokin erilainen menetelmä. Fragmentoimisen voin visualisoida palasen irtirepäisemiseksi. Eventuoiminen sen sijaan käy ymmärrykseni yli. Tiedän vain, että se ei ole luomista.

Kas, olemme joutumassa vaikeuksiin tasoja käsitellessämme, ja koko tätä pahuksen juttua mut-

kistaa vielä sekin, että ajallisella todellisuudella ja ikuisuustodellisuudella on eroa. En ymmärrä ikuisuustodellisuutta; tiedän vain, että se ei ole ajallisuutta. Ikuisuuden tapahtumia näissä luvuissa käsiteltäessä käytetään usein preesensiä. Ja on vallan yhtä paljon järkeä käyttää preesensiä kuin olisi käyttää imperfektiä. Ei sanota, että Toiminnan Jumala toimi, ja avaruuden elottomat holvit olivat liikkeessä, vaan sanotaan: Toiminnan Jumala toimii, ja avaruuden elottomat holvit ovat liikkeessä (8:1.4). Ei ole yhtään vääristellympää sanoa, että se tapahtuu tällä hetkellä kuin on sanoa, että se tapahtui jonakin ajallisuuden menneenä hetkenä, sillä sellaista ei minään menneisyyden hetkenä tapahtunut.

Tahtoisin, että kaikki näette mielessänne seuraavankaltaisen toimeksiannon: Olkoon syy mikä tahansa, mutta Yhdysvaltain ulkoministeriön jokin toimisto on antanut sinulle tehtävän; hommanasi on mennä Afrikkaan. Saat ottaa mukaasi oppikirjoja, matkatavaraa saa olla mielin määrin. Tehtävänäsi on mennä Afrikan jäljellä oleviin pimeimpiin kolkkiin, ja sinun on kirjoitettava ja saneltava yhä kivikauden kulttuurin piirissä eläville bantuheimolaisille esityssarja amerikkalaisesta elämäntavasta. Käytettävissäsi on tulkkeja, sillä et osaa bantua. Tulkit puhuvat sujuvasti bantua ja he osaavat täysin myös englantia.

Esitystesi edetessä pääset lukuun, jossa käsitellään New Yorkin osakepörssin toimintaa suhteessa Amerikan talouteen. Tuumiskelet, miten esität tavallisten osakkeiden, kumulatiivisten ja ei-kumulatiivisten etuoikeutettujen osakkeiden, debentuurien ja turvattujen debentuurien väliset suhteet, näiden outouksien suhteet holding-yhtiön tuottoihin ja niiden samanlaisia obligaatioita liikkeelle laskevien tytäryhtiöiden välillä, joilla on etusija tytäryhtiöiden tuottoihin, jotka viime kädessä kanavoidaan osinkoina holding-yhtiölle; sekä tuloverorakenteen suhteet obligaatioiden haltijoiden ja osakkeenomistajien lopulta saamiin korkoihin ja osinkoihin. Ja kaikki tämä suhteessa siihen, miten se liittyy Amerikan talouselämään, siinä mielessä että se näkyy New Yorkin pörssissä näiden osakkaiden hintojen nousuina ja laskuina.

Yleisö: naurua

Niinpä ryhdyt tuumasta toimeen. Ja tulkki sanoo: ”Anteeksi, mutta bantussa ei ole sanaa tavalliselle osakkeelle.” Ja niin alat vähin erin sopeuttaa ajatteluasi. Ja on mahdollista, että se, mihin lopulta päädyt, muistuttaa kovasti kuvausta maalaismarkkinoista, joilla pellon tuotteet tuodaan tiettyyn paikkaan, ja siellä niillä käydään vaihtokauppaa. Joko kuvailet sen tällä tavoin tai sitten päätät sivuuttaa koko kertomuksen New Yorkin osakepörssistä. Melkoinen kuilu nimittäin ammottaa primitiivisen bantun ja kahdennenkymmenennen vuosisadan puolivälin englannin verbaalisen käsitteistön välillä. Mutta on toki mahdollista kääntää englannista bantuksi. Uversan kieli ei missään olosuhteissa käänny englanniksi. Mitään samansisältöisyyttä ei ole. Uversan ja englannin välinen kuilu on englannin ja bantun välistä kuilua suunnattomasti ammottavampi. On siirryttävä uversasta Salvingtonin kieleen; ja vielä sitäkään et pysty kääntämään englanniksi. Mutta salvingtonista voi laskeutua alaspäin Satanian kieleen, ja nyt kääntäminen englantiin onnistuu. Joten arvatkaapa, montako kertaa tulkki sanoi Jumalalliselle Neuvonantajalle: ”Anteeksi, mutta tälle käsitteelle ei ole mitään englanninkielistä sanaa.”

Vähin erin Jumalallinen Neuvonantaja teki käsitteidensä suhteen kompromisseja, salli esityksensä laimentamisen, ja lopulta hän jossain kohtaa sanoi: ”No jätetään tämän asian käsittely sitten kokonaan pois, sillä vääristyminen olisi liian suurta. En voi välittää totuutta, faktojen kohdalla voin tehdä uhrauksia –” [Nauhassa tauko.] *Olemme täysin tietoisia tehtäväämme liittyvistä vaikeuksista; tunnustamme mahdottomaksi kääntää täydellisesti jumalallisuutta ja ikuisuutta koskevien käsitteiden kieltä kuolevaisen mielen luomien rajallisten käsitteiden kielellisiksi symboleiksi.* [0:XIV.3] Tämän jälkeen jatkossa sanotaan heidän toivovan, että Ajatuksensuuntaajamme ja Totuuden Henki auttavat meitä tässä asiassa.

Entä sitten se arkkienkeli, joka – olen varma, että tämä arkkienkeli on varsin esteettisesti motivoitunut, sillä hänet valittiin kirjoittamaan luku taivaallisista taidetyöntekijöistä, ja hän puhuu paikallisuniversumin asioista – ei Orvontonin eikä Havonan asioista – jatkaa sanomalla: *Mutta olen miltei luopunut toivosta, että pystyisin kertomaan aineelliselle mielelle, millaista taivaallisten taidetyöntekijöiden työ on. Minun on pakostakin lakkaamatta vääristeltävä ajatusta ja väännettävä kieltä pyrkiessäni selittämään kuolevaiselle mielelle, mitä nämä morontiatoiminnot ja lähes henkiset ilmiöt todellisuudessa ovat.* [44:0.20] Ei siis henkiset realiteetit vaan morontiarealiteetit. *Ymmärryksenne ei pysty käsittämään, ja kielenne on riittämätön ilmaisemaan näiden puolihenkisten toimintojen merkitystä, arvoa ja keskinäistä yhteyttä. Ja ryhdyn tähän yritykseen ihmismielen valistamiseksi näiden realiteettien osalta, vaikka täysin ymmärrän, kuinka kertakaikkisen mahdotonta minun on kovinkaan hyvin tällaisessa hankkeessa onnistua.* [44:0.20] *En voi muuta kuin koettaa luonnostella karkean rinnastuksen kuolevaisten aineellisten toimintojen ja taivaallisten taidetyöntekijäin monenlaisten toimintojen välille. Jos Urantian rodut olisivat edistyneet pitemmälle taiteen alalla ja muissa kulttuurisaavutuksissa, voisin itsekin mennä saman verran pitemmälle pyrkiessäni suuntaamaan ihmismieltä aineellisuuksista morontiaalisuuksiin. Kaikki, mitä suunnilleen voin toivoa saavani aikaan, on, että saan korostetuksi näiden morontia- ja hengen maailmojen toimintojen todellisuutta.* [44:0.21]

Ei henki vaan morontia. *Jokainen taholtani tuleva pyrkimys selittää, mitä henkikaunistamiseksi tehtävä työ on, toisi aineellisten olentojen mieleen vain omat säälittävät – mutta kunnioitettavat – pyrkimyksenne toteuttaa näitä asioita omassa mielen ja aineen maailmassanne.* [44:6.1]

Harmoniatyöntekijöiden kohdalla: *Toisin kuin saattaisitte viehättyä otaksumaan, nämä taiteilijat eivät ole tekemisissä musiikin, maalaamisen eivätkä minkään muunkaan samantapaisen kanssa.* [44:7.1] Tulkki pääsi juuri sanomasta, ettei bantussa ole sanaa tavallisille osakkeelle. *Heidän toimensa koostuvat sellaisten erityisvahvuuksien ja energioiden käsittelystä ja organisoimisesta, joita esiintyy henkimaailmassa, mutta joita kuolevaiset eivät tunne.* [44:6.1]

Anteeksi, mutta nämä täällä ovat värisokeita. Ei kannata kuvailla heille punaista, keltaista eikä sinistä. Sellaiseen ei heidän kielessään ole sanastoa. *Teidän tanssiryhmänne edustavat epäilemättä aineellisten luotujen alkeellista ja irvokasta pyrkimystä päästä lähelle taivaallista harmoniaa olentoja sijoittelemalla ja persoonallisuuksia järjestelemällä. Morontiamelodioiden viittä muuta muotoa ei tiedosteta aineellisen ruumiin aistimekanismein.* [44:1.10] Bantu-toverit, heimoni jäsenet, villit kanssaihmiseni, tietämättömät ystäväni, käydessämme tätä läpi osoittakaamme edes hivenen myötätuntoa ja muistakaamme, että heidän tehtävänsä kertoa meille Paratiisin monotasta on äärettömän paljon vaikeampi kuin olisi tehtävämme kuvailla kahdennenkymmenennen vuosisadan läntistä sivilisaatiota kivikautiselle heimolle heimon kielellä missä tahansa maailman kolkassa. Arvelen, että voimme kehitellä heitä kohtaan jonkinmääräistä sympatiaa.

Ja heidän on työskenneltävä englannin kielellä, eikö niin? Ja niinpä he ottavat käyttöön sellaisia sanoja kuin ”eventuate” ja lisäävät niihin uusia merkityksiä. Aika ajoin he antavat meille mielivaltaisia sanoja, kuten absoniittinen tai morontia. He ottavat sanan persoonallisuus ja vääntelevät sen uusille mutkille. He ottavat sanan avaruus ja lisäävät siihen uusia ominaisuuksia. He toisin sanoen laajentavat vähässä määrin kieltämme yrityksessään tuoda käsitteitään bantun kielelle.

Minusta tuntuu, että voimme saada tuntemuksen Jumaluuden kokonaistoiminnan seitsemästä tasosta; se tulee olemaan meille hyvin mielenkiintoista ja se avaa meille sellaisen tuntemuksen Jumaluudesta, tuntemuksen kosmisesta kasvusta ja tuntemuksen luodun määränpäästä, jollaista emme saa mistään muualta. Pidän tätä Jumaluuden toiminnan seitsemästä tasosta esitettyä lausumaa yhtenä perustavanlaatuisimpia *Urantia-kirjan* käsitteistä. Se ei ole ihmisen pelastumisen kannalta perustavanlaatuinen. Jumalan rakkaus on siinä mielessä perustavanlaatuinen. Mutta ymmärrykselle se on perustavanlaatuista.

Ensiksi haluaisin, että pidätte kaikki mielessänne seuraavat sanat. Ne ovat todella lyhyitä sanoja: staattinen, potentiaalinen, assosiatiivinen, luova, evolutionaalinen, korkein ja perimmäinen. Korostakaamme näiden seikkojen samanaikaisuutta. Kaikki nämä seikat tapahtuvat kaiken aikaa, ne ovat tapahtuneet aikojen alusta. Eritelkäämme yhden sanan merkitystä. No, ensinnäkin en aio käyttää tekstiä, osaatte kaikki lukea. Jokin, joka on staattinen, vain on. Eikö niin? Mielestäni paras havainnollistus Jumaluuden staattisesta luonnosta on MINÄ OLEN -käsite. MINÄ OLEN mikä MINÄ OLEN, MINÄ OLEN mitä MINÄ OLEN. Jumala on. Jumaluus on. Ja Jumaluus on muuttumaton. Ja monessa mielessä Jumaluus on jatkuvasti muuttumaton; ajallisuuden tapahtumat eivät Jumaluutta muuta. Edes ikuisuuden syklit eivät vaikuta Jumaluuteen.

Meikäläiset elävät nyt. On turhaa edes sanoa, että tuhannen vuoden päästä kukaan meistä ei ole täällä, eihän? Ja ellemme räjäytä atomeiksi tätä planeettaa, täällä on edelleen ihmisiä, eikö? Nuo ihmiset ovat nyt potentiaalisia, eikös vain? He eivät ole täällä, mutta on ilmeistä, että he ovat mahdollisia. Tuhat vuotta sitten emme olleet täällä, vaan olimme potentiaalisia, muutoin emme voisi olla täällä nyt, emmehän? Siemen on tietyssä mielessä kasvin potentiaali. Yksi mainioimmista koskaan lukemistani toteamuksista esiintyy genetiikan analyysissä, ja se väittää, että kana on munan tapa tehdä toinen muna. Ajatellessani staattista Jumaluutta, mieleeni tulee paistettu muna. Se on tuo MINÄ OLEN. Potentiaalit eivät ole vielä erillistyneet aktuaaleista. Luvut määrittävät sen hypoteettiseksi ikuisuuden staattiseksi hetkeksi. Tuollaista muotoilua käytetään viiteluettelossa, jonka teille jaoin. Mutta luvut eivät vahvista [en saa selvää nauhasta] ja metafyysikot kutsuvat sitä monismiksi, joka ei ole paistettu muna vaan munakokkeli.

Ero on merkittävä. Munakokkelissa on vain ykseyttä, eikö niin? Mutta paistetussa munassa näkyy tuma ja solulima. Tuma on se keltainen osa, solulima on valkuainen. Aina, jopa hypoteettisena staattisena hetkenä, alkujen alussa – jo ennen alkujen alkua – oli aina omatahtoisuuden mahdollisuus. Kun erillistät potentiaalit aktuaaleista – minun on taas käytettävä asian havainnollistamiseen lapsellisen yksinkertaisia symboleja –, arvatkaapa, mitä tapahtuu. Keltuainen poistui valkuaisesta. Moniko teistä on erotellut keltuaisia valkuaisista? Keltuainen poistui valkuaisesta. Kysymyksessä on mahdollisuuksien luominen, eventuointi, ilmestyminen. Jotta jotakin voisi tapahtua. Ja tietenkin samana hetkenä, kun keltuainen poistui valkuaisesta, realiteetteja ei olekaan enää kaksi vaan kolme. On valkuainen. On keltuainen. Sitten on vielä valkuaisen ja keltuaisen välinen suhde. Eikö paistetusta munasta ole mitään apua? Tarkoitan, että ettehän voi pelätä paistetun munan käsitettä. Ettehän?

Yleisö: Naurua. [Nauhassa tauko]

. . . poistui staattisesta tilanteesta. Poistuessaan keltuainen osoitti tahdollisuutta, samalla se kvalifioi itsensä. Se asettui uuteen asemaan. Valkuainen ei liikkunut mihinkään. Eihän? Eikä kvalifioitunut. Se on näin ollen kvalifioimaton. Ja koska käsittelemme tässä absoluuttisia realiteetteja, uskoakseni kysymys on termin Kvalifioimaton Absoluutti geneettisestä (syntyhistoriallisesta) juontumasta. Se on Kvalifioimaton, koskei se koskaan liikkunut. Ja

tällä kohtaa valkuaisesta tuli SE, sillä persoonalliset potentiaalit olivat keltuaisessa. Kun keltuainen poistetaan valkuaisesta, siitä kiskotaan kaikki Jumaluuden ja persoonallisuuden kvaliteetit, laatumääreet. Tästä alkaen Kvalifioimaton on ”se” ei ”hän”. Keltuainen – minkä nimen antaisimme keltuaiselle? Minua miellyttää termi Kvalifioitu Absoluutti. Sitä käytetään luvuissa harvakseltaan. Entä millä nimellä kutsumme valkuaisen ja keltuaisen välistä suhdetta? Luvuissa meille annetaan nimi Universaalinen Absoluutti, jonka funktiona on suhteuttaa Kvalifioidun Absoluutin ja Kvalifioimattoman Absoluutin väliset jännitteet ja suhteet. Ja näin käsillä on Jumaluuden ja ei-Jumaluuden erillistymisen alku. Kvalifioimaton Absoluutti on staattinen reaalisuus vähennettynä kaikella sillä, joka on Jumaluutta. Kvalifioitu Absoluutti sisältää itsessään Jumaluuden julkitulon, manifestoitumisen, siemenet. Tahdollisuus on keltuaisessa erottamattomasti siihen kuuluvaa. Reagointi kuuluu erottamattomasti valkuaiseen eli solulimaan, Kvalifioimattomaan Absoluuttiin.

Yhden purevimmista Genesiksen (Ensimmäisen Mooseksen kirjan) kritiikeistä kirjoitti muuan vanha zarathustralaisteologi. Se kuuluu Pehleviteksteihin. Tämä vanha persialainen zarathustralainen, tietenkin Muhammedia edeltävältä ajalta, sanoo, että kyseinen luomiskertomus on lintuja varten. Jumala ei ollut yksin. Koska kun hän komensi jotakin tapahtuvaksi, se tarkoittaa, että läsnä oli myös käskyjen noudattaja. Mites nyt suu pannaan? Mielestäni käsillä on melko hyvä Kvalifioimattoman Absoluutin määritelmä. Kun Jumaluus puhuu absoluuttisella äänellä, käskyjen tottelija on Kvalifioimaton Absoluutti.

Tai näinkin sen voi sanoa: Kun totaalinen Jumaluus ottaa nuuskaa, Kvalifioimaton Absoluutti aivastaa. Seuraava kehitystaso on assosiatiivinen (liittymiseen suuntautuva) taso. Tästä lähtien muutokset tapahtuvat keltuaisessa – eivät valkuaisessa. Valkuainen on oleellisesti muuttumaton; se vain reagoi keltuaiseen. Mitä nyt sitten tapahtuu? No, olemme luultavasti kehittelemässä tarinaa suuresta vankilapaosta. Kysymyksessä on Universaalinen Isä, joka pakenee infiniittisyyden kahleista ja absoluuttisuuden rajoitteista. Katsokaas, jos Jumala on kaikki ja täyttää kaiken, meille ei jää mitään tilaa, eihän? Seikkailulle ei jää mitään tilaa. Muutokselle ei ole mitään tilaa. Jos infiniittisyys on kokonaan Infiniittisen täyttämä, silloin ei jää mitään tilaa kenellekään toiselle, eikös vain? Mikäli meillä on kannu täynnä vettä, voimmeko kaataa kannuun lisää vettä? Vastaus on: emme.

Lao-tse sanoo Tao te Tšingissä: ”Astian suuri arvo on sen tyhjyys. Se voidaan täyttää.” Ja se, mitä Jumala yrittää tehdä on, että hän saa aikaan tyhjyyttä, jotta muutkin kuin Jumala voivat elää. Tässä kohdin Jumalan prinsiippi on keltuaisessa, Kvalifioidussa Absoluutissa. Ja tässä pisteessä Jumala on Absoluuttinen Persoonallisuus. Absoluuttisena Persoonallisuutena Jumala kärsii hirvittävistä rajoitteista. Hän on kaikki. Miten hän luo tyhjyyttä? Näin hän sen tekee. Ja seuraava hienostumattomalla kielellä sanottuna on täsmälleen se, mitä kuvataan teille jakamassani viiteluettelossa. Visualisoikaamme Jumala takki yllä. Paistetut munat ja takin kaltaiset jutut, eiväthän ne ole ollenkaan pelottavia. Tuo takki symbolisoikoon Absoluuttista Persoonallisuutta. Mitä siis tapahtui? Jumala riisui takkinsa. Hän siirtyi pois Absoluuttisesta Persoonallisuudesta. Ja niin tehdessään hänestä tuli Absoluuttisen Persoonallisuuden Isä; Absoluuttisesta Persoonallisuudesta tuli Iankaikkinen Poika.

Universaalinen Isä ei ole Absoluuttinen Persoonallisuus. Luvut ovat tällä kohdin varsin yksiselitteisiä. Iankaikkinen Poika on Absoluuttinen Persoonallisuus. Tässä toimenpiteessä Jumalan haltuun tuli jotakin uutta: Isäpersoonallisuus. Ja jos hän voi olla Absoluuttisen Persoonallisuuden Isä, hän voi olla minkä tahansa persoonallisuuden Isä. Ja tässä toimituksessa hän pääsi absoluuttisuuden hirveistä rajoitteista. Jos haluatte tutkia Iankaikkista Poikaa käsitteleviä lukuja, annan teille asiaa koskevat viiteluettelot nyt: “Iankaikkista Poikaa koskevat rajoitteet”. Iankaikkinen Poika ei omissa nimissään ja omin oikeuksin voi olla minkään olennon isä. Iankaikkinen Poika ei voi fragmentoida olemustaan. Persoonallisuutta ei voi fragmentoida.

Yksi persoonallisuuden ensimmäisiä ominaisuuksia on sen yhtenäisyys. Persoonallisuuden yhtenäisyyttä ei voi murtaa. No mitenkä siis Isä voi fragmentoida? No, koska hän ei ole vain persoona vaan myös kaikkea muuta. Ja esipersoonana hän voi fragmentoida. Isä ei voi fragmentoida persoonallista olemustaan yhtään sen paremmin kuin Poikakaan voi. Mutta hänellä on esipersoonallinen olemus, jonka hän voi fragmentoida. Juuri tästä syystä Iankaikkisesta Pojasta tulee ikiajoiksi Universaalisen Isän revelaatio. Kaikki persoonallisuudet on muovattu Iankaikkisen Pojan olemuksen mukaan. Ja pysähtykääpä ajattelemaan: Tämä on automaattisesti totta, sillä kaikki persoonallisuudet ovat myös poikia, eikö vain? Uskoakseni tässä onkin Jumaluuden kokonaisfunktion kolmannen – assosiatiivisen – tason polveutumishistoria.

Se ei ole assosiatiivinen ainoastaan Jumaluuden ja ei-Jumaluuden välillä, se on assosiatiivinen myös Isän ja nyt ilmestyvän pojan, Absoluuttisen Persoonallisuuden, välillä. Mielestäni se periaate, että jokaiselle toimelle on yhtäläinen ja vastakkainen vastatoimi, reaktio, on vakaa ja vankka. Kun Isä reveloi itsensä Iankaikkisessa Pojassa, samalla hän reveloi itsensä myös ei-henkenä ja ei-Jumaluutena. Samana hetkenä, kun hän riisui takkinsa, hän rakensi myös koneen. Hän rakensi Paratiisin. Paratiisi on Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen ei-Jumaluutta olevien puolien revelaatio, aivan kuten Iankaikkinen Poika on Jumala Isän persoonallisten, hengellisten puolien täysi revelaatio. Jumala ei ole Paratiisin Isä.; Jumala on Paratiisin lähde. Hän on Iankaikkisen Pojan Isä. Ensimmäinen Lähde ja Keskus suhteutuu fyysiseen maailmankaikkeuteen fyysisen lain majesteettisuudella – ei rakkauden

laatusuureella. Hänen suhteensa persoonalliseen universumiin on jotakin aivan muuta. Valkeniko tämä yhtään teille?

Isä ja Poika ovat nyt siis Paratiisissa, ja Universaalisen Absoluutin kautta he ylläpitävät suhdetta Kvalifioimattomaan Absoluuttiin. Minulla on nimi tälle hetkelle. Kutsun sitä mielelläni universumiaikakaudeksi nolla. Haluan puhua teille universumiaikakausista, kun käymme läpi esipuhetta. Ne liittyvät läheisesti tähän kertomukseen. Muistanette, että elämme nyt toista universumiaikakautta, eikö niin? Se on superuniversumien kausi. Universumikautemme alkoi – tahtoisin osoittaa todennäköiseksi ajankohdaksi kahdenkymmenenyhden Päivien Muinaisen luontihetken. Luvuissa ilmoitetaan tämän olevan ensimmäinen historiaan merkitty tapahtuma. Ajan historia, sellaisena kuin sen tunnemme, alkaa kahdenkymmenenyhden Päivien Muinaisen luomisesta. Tapahtumasta on äärellinen määrä vuosia. Määrä olisi numeroin kirjoitettavissa. Se on luultavasti vietävän pitkä numero, mutta se on käsitettävissä oleva luku. Tapahtuma päätti edeltäneen universumikauden, eikö päättänytkin? Havonan aikakauden. Ja aloitti nykyisin universumikauden. Elämme nyt toista universumikautta. Havonan aikakausi oli ensimmäinen universumikausi.

Mutta nyt puhutaan universumiaikakaudesta nolla. Nolla ei ole realiteetti; se on silti varsin arvokas käsite. Luvuissa tähän viitataan ymmärtääkseni ilmaisulla ”ikuisuuden aamunkoitto”. Nolla ei ole todellinen. Se vain on käsitteellisesti arvokas. No niin, olemme siis saavuttaneet universumiaikakauden nolla. Ja haluaisin taas tehdä erittäin huolellisen inventaarion siitä, mitä meillä on universumikaudella nolla. Muutamia potentiaaleja meillä ainakin on. Meillä on Kvalifioimaton Absoluutti. Meillä on edelleenkin Kvalifioitu Absoluutti. Meillä on Universaalinen Absoluutti. Mitä aktuaalisuuteen tulee, niin meillä on kolme realiteettia. Meillä on kaksi eksistentiaalista Jumaluutta sekä toimintojen tukikohta. Näen mielessäni nyt yksin Isän ja Pojan Paratiisissa. Entä mitä he tekevät? He siirtyvät Jumaluuden toiminnan neljänteen vaiheeseen. He luovat. Entä miten he luovat? He ryhtyvät totaalisen kolminaistamisen toimeen. Ja tästä toimesta seuraa:

1. Heidän jumaluustasavertaisensa ilmaantuminen.
2. Alkuperäisen Kolminaisuuden muodostuminen.
3. Keskusuniversumin ilmaantuminen.
4. Koko tulevan aineellisen luomistuloksen potentiaalinen ilmaantuminen.

Näette – ja tämä on todella huomionarvoista –, että koko luomakunnan kaikki aine on ilmaantunut Paratiisista. Vielä luomistaan odottavien tulevaisuuden tähtisumujen kaikki aines tuli Paratiisista.

Haluaisin käsitellä kahden aktuaalisen ja yhden teoreettisen universumikauden – kausien nolla, yksi ja kaksi – välisiä suhteita eli suuruniversumin kausia nolla, Havona-kausi ja nykyinen kausi. Kaudella nolla meillä ei ole Jumaluuden täysimääräistä toimintaa, eihän? Meillä on staattisia funktioita, meillä on potentiaalista funktiota, eikä meillä oikeastaan ole assosiatiivista funktiota, eihän? Parhaimmillaankin meillä on vain sen esikaikua. Nyt kun käsillä on ensimmäinen aktuaalinen universumikausi, Havonan aikakausi, meillä on toiminnassa kaksi uutta Jumaluuden tasoa. Meillä on eksistentiaalisen Jumaluuden osalta assosiatiivinen taso täysin julki tulleena. Kysymyksessä on Paratiisin-Kolminaisuus. Ja meillä on neljäs – luova – taso. Tarkoittaako tämä siis sitä, että ensimmäiset kaksi tasoa lakkaavat toimimasta? Vastaus on: ei tarkoita. Ne jatkavat suoraan Havonan aikakaudelle. Edelleenkin on olemassa staattinen todellisuus, potentiaalinen todellisuus, assosiatiivinen Jumaluus ja luova Jumaluus. Eikä muutosta tapahdu silloinkaan, kun Havonan aikakausi antaa tietä suuruniversumin aikakaudelle eli Havonasta riippuvaisille seitsemälle superuniversumille. Tämä on toinen universumikausi; tämä on kausi, jossa nyt elämme.

Jumaluuden toiminnan neljä ensimmäistä tasoa jatkuvat, ja saamme lisäksi viidennen. Viiden Jumaluuden funktion taso on evolutionaalinen. Mikä on luovan ja evolutionaalisen välinen ero?

Yleisö: Aika. Ynnä luotujen osallistuminen.

Onko Havonan syntyperäisasukas Jumalan kumppani määriteltäessä hänen statustaan Havonan syntyperäisasukkaana?

Yleisö: Ei ole.

Ei ole, sillä hän on sitä, mitä hän on, koska Jumala loi hänet sellaiseksi, eikö niin? Tässä juuri on luomisen ja evoluution välinen suuri ero. Ja evoluutiokäsite onkin nähdäkseni suuri uutuus, joka ilmaantuu toisella universumiaikakaudella. Eikä tämä tarkoita, että mikään edellisistä lakkaisi toimimasta. Se merkitsee pelkästään sitä, että mukaan tulee uusi tekijä. Meillä on vielä kaksi jumaluustoiminnan tasoa, eikö olekin? Korkein ja Perimmäinen. Mitä niillä on? Toimivatko ne tällä hetkellä? Eivät toimi, eivät ainakaan missään sanan lopullisessa merkityksessä. Milloin Jumaluus sitten toimii totaalisen Jumaluuden Korkeimmalla tasolla?

No jaa. Korkeimmuuden Paratiisin-Kolminaisuus toimii eksistentiaalisesti, mutta se ei toimi samalla tavalla kokemuksellisessa mielessä, eihän? Sillä Korkeimman Olennon tulee vielä kehkeytyä. Jos nykyinen universumikautemme alkoi kahdenkymmenenyhden Päivien Muinaisen luomisella, mikä tapahtuma siinä tapauksessa todennäköisimmin päättää nykyisen universumikauden?

Yleisö: Uusi luomakunta?

Jaa, minusta tuntuu, että se tapahtuu seitsemän superuniversumin asettuessa valoon ja elämään.

Tähän tapahtumaan liittyy Korkeimman Olennon statuksen muuttuminen kontaktiin pääsemättömästä kontaktoitavaksi. Kun Korkein Olento on täysimääräisesti ilmestynyt, silloin uskoakseni nykyinen universumikausi päättyy. [Nauhassa katkos] Miten Korkein Olento saavuttaa tämän kokemuksen? No, otetaanpa Julian mieli, johon hän on niin kiintynyt.

Yleisö: Naurua.

En usko Korkeimman Olennon olevan kiinnostunut siitä, mitä tapahtuu viidellä ensimmäisellä mielenauttajien piirissä olevan mielen tasolla eli eläimen mielessä. Jos seurataan Elämänkantajien maailmoja eli Salvingtonin – paikallisuniversumin pääkaupungin – lähellä olevien biologisten laboratorioiden maailmoja ylöspäin, niin sieltä löytyy seitsemän mielenauttajahengen keskuspaikka. Ja viiden ensimmäisen kohdalla sekä laadulliset että määrälliset mittauslukemat ovat mahdollisia. Mutta kahden viimeisen – palvonnan hengen ja viisauden hengen – kohdalla määrällisiä lukemia ei saada. Nuo molemmat jälkivaikuttavat suoraan paikallisuniversumin Luovaan Henkeen, sillä pohjimmiltaan nämä seitsemän mielenauttajahenkeä ovat tietyssä mielessä hänen tietoisuutensa tasoja.

Siis, kun Julia palvoo tai osoittaa viisautta, hän käyttää mieltään. Ja hänen sitä käyttäessään, niin arvelen, tapahtuu jälkivaikutus. Paras tietämäni havainnollistus: Nostan tuolin ylös. Kaikille teistä on selvää, että kun nostan tämän tuolin ylös, jalkani painavat tämän huoneen lattiaa yhtäläisellä voimalla. Eikö? OK. No, tuolin nostaminen on Julian kokemus jonkin päätöksen tekemisestä. Ja se pysyy hänen kokemuksenaan ja rekisteröityy hänen sieluunsa. Tämä on siitä jäljennöksen tekevän Suuntaajan hengellinen olemus. Mutta hänen jalkojensa painuminen lattiaa vasten rekisteröityy uskoakseni paikallisuniversumin Äiti-Henkeen ja sitä kautta Korkeimpaan Olentoon, joten kaikki kokemus rekisteröityy Korkeimmassa Olennossa. Korkein on siis kaiken kokemuksen tulos, olkoon kysymys Ajatuksensuuntaajan kokemuksellisesta olemuksesta, Mikael-Poikien hankkimasta kokemuksesta täällä ajallisuudessa ja avaruudessa suorittamillaan tutkimusretkillä, Planeettaprinssin viisaista teoista – tai viisaasta teosta – kaikesta siitä, mikä tapahtuu kaikissa myriadeissa maailmoissa, järjestelmissä, konstellaatioissa, paikallisuniversumeissa, seitsemässä superuniversumissa; Päivien Muinaisten oikeudellisissa toimissa, serafihoivaajien lukemattomissa toimissa; kaikki tämä kanavoituu Korkeimman Olennon ilmaantuvaan, kehittyvään ja kasvavaan kokemukselliseen olemukseen ja muuttuu osaksi sitä.

Mekin myötävaikutamme hänen kasvuunsa; hän puolestaan tuo antimensa meidän kasvuumme. Voimme kasvaa, koska olemme hänessä ja hän kasvaa. Onko mahdollista, että kukaan olisi hänen ulkopuolellaan? Vastaus on: on mahdollista. Olennot, joiden olemus on myötäsyntyisesti edelliseltä universumiaikakaudelta, ovat niin sanotusti esi-Korkeinta Olentoa. Eivätkä he kasva. Kehittyykö Jumalallinen Neuvonantaja? Miten hän voisi? Jo luomisensa päivänä hän esittää Paratiisin-Kolminaisuuden neuvoa absoluuttisessa ja perimmäisessä täydellisyydessä. Miten sellaista voisi kohentaa? Voisiko? Ei voi kasvaa, eihän? Kun kaksikymmentäyksi Päivien Muinaista saivat valtakirjansa, he ryhtyivät hallitsemaan seitsemää superuniversumia kolminaisuusperäisen täydellisyyden virheettömyydellä. Kun he antoivat ratkaisun heille esitetyssä ensimmäisessä oikeudellisessa kysymyksessä, heidän ratkaisunsa oli yhtä täsmällinen kuin, jos sen olisi antanut Paratiisin-Kolminaisuus. Kasvavatko he? Vastaus on: eivät. He ovat olemukseltaan esi-Korkeimpia, eikö niin? Onko meillä muuta todistusaineistoa?

Kas kun ajattelussamme aika merkitsee kokemusta, ja kokemus merkitsee evolutionaarista kasvua. Yritän saada teidät pois tästä kaavamaisuudesta, ja saada teidät käsittämään, että mikä näyttää universaalilta, ei sitä olekaan. Se on vain tavattomassa määrin vallalla olevaa. Se on luonteenomaista nykyiselle universumiajalle, mutta se ei ole universaalia. Voimmeko esittää muita samansuuntaisia todisteita? Voimme toki. Kaksi muuta todistetta: Ajatelkaapa Voimallista Sanansaattajaa, ja nyt sanottava koskee hänen muita Kolminaisuuden syleilemiä työtovereitaan – mitä sanon toisesta, se koskee myös toista. Mitä hänelle tapahtuu? Hänellä on sama kasvukokemus kuin on meillä, paitsi, että hänet on matkalla ylöspäin testattu kapinassa. Se on muuan Voimallisen Sanansaattajan ominaispiirre. Hän käy Havonan läpi, ja sitten on Isä ja sitten on Lopullisuuden Saavuttajakunta. Hänen päämääränsä on sama kuin meidän. Hänelle annetaan kenties riittävän pitkä tehtäväänosoitus Lopullisuuden Saavuttajakunnan jäsenenä, jotta hän pääsee tuntemaan kokemuksesta koituvaa tyydytystä. Ja hänen finaliitiksi tulonsa jälkeen, hänet vedetään sopivan hetken tullen pois Lopullisuuden Saavuttajakunnasta. Monituhatpäisinä ryhminä nämä kapinassa koetellut finaliitit otetaan Paratiisin-Kolminaisuuden syleilyyn. Ja tämä syleily saa heissä aikaan jotakin. Ainakin kulumassa olevan universumikauden ajaksi syleily yltää ajan virtaa eteenpäin, ja kiidättää ajallisuuden virrasta tälle Voimalliselle Sanansaattajalle etukäteen kasvun, joka olisi mahdollisesti kuulunut tulevaisuudessa hänelle nykyisenä universumikautena, ellei hän olisi Kolminaisuuden syleilemä. Ja ainakin tämän universumikauden ajaksi Voimallisen Sanansaattajan kasvu loppuu. Hän ei voi kasvaa. Kasvu on jo annettu hänelle. Ja juuri tämän vuoksi hänelle voidaan antaa valtakirja Jumalallisen Neuvonantajan – joka ei kasva – työtoveriksi. Hän on tilapäisesti stationaarinen (paikallaan pysyvä) poika, ei ylösnouseva eikä alaslaskeutuva. Kuten yhdessä luvussa, joka on muistaakseni Voimallisen Sanansaattajan kirjoittama, kerrotaan tämä puhuu melko toiveikkaasti sanoessaan, ettei heille ole koskaan ilmoitettu tämän kasvurajoitteen ulottu-

van nykyisen universumiaikakauden rajoja pitemmälle.

Onko löydettävissä muuta todistusaineistoa, joka auttaa meitä saamaan tuntuman tähän Jumaluuden toiminnan viidenteen tasoon? Onhan sitä. Teistä saattaa tuntua jossakin määrin huvittavalta kirjoittaa muistiin, mistä muualta voitte löytää tietoja kuolevaisten kolminaistamista pojista, sillä siitä ei ole kerrottu kaikkea yhdessä kohdassa. Saanko antaa teille joukon numeropareja? Ensimmäinen numero viittaa lukuun ja toinen numero kyseisen luvun jaksoon. Luku 17, jakso 1. Annan teille kuusi tekstiviittausta. Luku 26, jakso 11; luku 20, jakso 8; luku 55, jakso 12; luku 117, jakso 2; luku 23, jakso 4. Teillä on hauskaa lukiessanne tämän luvun loppupäätä ja sitä sen jälkeen seuraamalla. Näihin luotujen kolminaistamiin poikiin liittyy jotakin hauskaa. Muistanette, että heitä on kahta peruslaatua. On luotujen kolminaistamia poikia, joilla on homogeeniset vanhemmat, ja on luotujen kolminaistamia poikia, joilla on heterogeeniset, ei toistensa kaltaiset, vanhemmat. Mitä tarkoitamme heterogeenisilla vanhemmilla? No, kaksi finaliittia haluaa kolminaistaa. Finaliitit ovat toistensa kaltaisia – he ovat homogeenisia vanhempia. Kaksi Havonan kansalaista haluaa kolminaistaa; vanhemmuus on taas homogeenista. Ja kysymys on niistä luotujen kolminaistamista pojista, joista Kolminaistettuja Poikia käsittelevässä luvussa ensisijaisesti puhutaan. Ja heistä tulee joko Taivaallisia Vartiomiehiä tai Korkea-arvoisten Poikien Avustajia, mikäli Kolminaisuus myöhemmin syleilee heidät. Muussa tapauksessa he työskentelevät kaikkialla universumien piirissä. Heitä löytyy Havonan sisäkehältä. Löydät heitä Seitsemän Korkeimman Toimeenpanijan sfääreiltä. Heitä työskentelee Kolminaisuuden Opettaja-Poikien seurassa ja niin edelleen. Heillä on muuan erikoispiirre: nämä homogeenisista vanhemmista olevat luotujen kolminaistamat pojat eivät voi kokea evolutionaarista kasvua. Erityisesti se, miksi he eivät sellaista voi kokea, käy selville viimeistä edellisestä teille antamastani viittauksesta: 117:2.

Nämä olennot ovat nykyisen universumikauden piirissä, mutta eivät kuulu siihen. He muistuttavat tässä suhteessa Jumalallista Neuvonantajaa, joka on tämän universumiaikakauden piirissä mutta ei kuulu siihen. Hän toimii seitsemässä superuniversumissa, mutta hänen statuksensa on kuin edelliseltä universumikaudelta – se on esi-evolutionaarinen. Kyseiset luotujen kolminaistamat pojat työskentelevät seitsemässä superuniversumissa ja suuruniversumissa, mutta statuksensa puolesta he eivät kuulu tähän universumikauteen, sillä heidän statuksensa on evoluution jälkeinen. Esimerkiksi, kun kaksi erilaista olentoa kolminaistaa vielä yhden – tämän vanhemmat ovat heterogeenisiä; hän on finaliitin ja vaikkapa Paratiisin kansalaisen jälkeläinen. Tällainen kolminaistaminen onnistuu aina, ja osapuolet saavat aikaan olennon, joka on niin kaukana nykyisen universumikauden ongelmista ja tilanteista, että hänen ei sallita edes toimivan missään. Tätä väkeä käsitellään osaksi tässä luvussa, mutta myös teille jakamassani viimeisessä viitteessä: luku 23, jakso 4.

Jokainen tällainen luotujen kolminaistama poika vedetään välittömästi pois toiminnasta ja lähetetään Yksinäisen Sanansaattajan seurassa Vicegeringtoniin. Heitä pidetään reservissä sellaisia toimintoja varten, jotka liittyvät tuleviin universumiaikakausiin. Tämä koko luotujen kolminaistamien poikien olentoluokka edustaa jotakin, joka toisin sanoen kuuluu tulevaisuuden aikakausille, ei nykyiselle universumikaudelle. Nämä olennot eivät osallistu Korkeimman Olennon kasvuun. Ajan kuluminen ei niin muodoin saa aikaan kokemuksellista kasvua. He eivät statukseltaan muutu. Tältä uralta pois pääseminen on vähän niin kuin hankalaa, eikös vain? Meille ja useimmille nykyisellä universumiaikakaudella eläville olennoille evolutionaarinen prinsiippi on täyttä totta. Aika kuluu, me kasvamme, me koemme, ja statuksemme muuttuu.

Kasvamme vauvasta lapseksi ja aikuiseksi. Ja edelleen morontiaaneiksi, henkiylösnousemuksellisiksi ja finaliiteiksi. Mutta kaikki tämä siksi, että olemme osa Korkeinta Olentoa. Ja osallistumme hänen kasvuunsa, samalla kun hän on yhteissumma meidän kasvustamme. Onko teillä tunto kasvun erikoislaatuisuudesta, joka liittyy nykyiseen universumiaikakauteen? Korkein Olento nimittäin on Jumala sellaisena kuin Jumala on evolutionaaristen luotujen käsitettävissä. Ja senlaatuinen Jumala, jolla on alku, on senlaatuinen Jumala, jollaisen me voimme ymmärtää. Meille kerrotaan Korkeimman suvereenisuuden kasvusta seitsemän superuniversumin kasvun kautta, ja tämä tarkoittaa, että yhä enenevässä määrin se henki, joka on läsnä persoonallisuudessa, tulee mielen välityksellä hallitsemaan ainetta. Tässä on kysymys Kaikkivaltiaan vallan/voiman kasvusta. Tämä sulautuu yhteen.

Ajattelen laajaa jokijärjestelmää. Toimikoon sen symbolina suur-Mississippi seitsemine sivujokineen, joista jokainen edustaa superuniversumista virtaavan voiman/vallan yhteensulautumista. Ja jokaisella sivujoella on omat sivujokensa, jotka käyvät aina vain pienemmiksi edettäessä suursektorista piensektoriin ja sieltä paikallisuniversumiin, konstellaatioon, järjestelmään ja planeetoille, ja jopa meihin yksittäisiin ihmisiin. Olemme pikkuruisia purosia. Tämä mahtava kokemuksellisen, evolutionaarisen, voiman/vallan sisäänvirtaus sulautuu yhteen Korkeimman henkipersoonan kanssa. Eikä se tapahdu seitsemässä superuniversumissa. Se tapahtuu – uskokaa pois – Havonan ulkokehän ohjausmaailmassa. Se onkin Havonassa tapahtunut toinen muutos. Kas Havona kun on suhteessa superuniversumeihin samoin kuin superuniversumit ovat suhteissa Havonaan. Ne vaikuttavat toisiinsa. Mitä tapahtui Grandfandan saapuessa? Muistanette, että hän oli ensimmäinen Havonan saavuttanut kuolevainen taivaaseennousija. Ja Havona ei ole koskaan sen jälkeen ollut entisensä. Tapahtui suuri joukko asioita.

Tehdäänpä inventaari. Ennen Grandfandan saapumista Havonassa ei ollut ollut ketään sellaista kuin Kandidaattien Opastaja. Grandfandan otti kuitenkin vastaan ensimmäinen Kandidaattien Opastaja, Malvorian, joka tervehti tätä Havonan pyhiinvaeltaja-löytäjää. Havonan syntyperäisasukkaat eivät ennen Grandfandan saapumista koskaan kehittyneet. Mutta nyt he kehittyvät. He esimerkiksi kehittyvät Paratiisin moninaisiin finaliittikuntiin. Tämä on evoluutiota. Jokaisessa kuolevaisfinaliittikunnassa on yksi Havonan syntyperäisasukas. Ja heillä on omakin yhteisönsä. Vasta kun Grandfanda ja myöhemmät finaliitit olivat saapuneet, saattoivat Havonan syntyperäisasukkaat kolminaistaa paikalla olevien ylösnousemuksellisten kanssa. Ennen Grandfandan saapumista toisen asteen supernafeja ei ollut olemassa.

Grandfandan saapuessa uloimman Havona-kehän ohjausmaailmaan saapui ensimmäinen Paratiisin kansalainen samaan aikaan sisimmän Havona-kehän ohjausmaailmaan ryhtyäkseen ulospäin suuntautuvaan Havonan läpikäymiseen, kun Grandfanda taas oli ryhtymässä sisäänpäin suuntautuvaan Havonan läpimatkaamiseen. Saatatte muistaa, että Paratiisin kansalaiset ja evolutionaariset superuniversumien kansalaiset kohtasivat kasvoista kasvoihin ensi kertaa neljännellä Havona-kehällä. Palataanpa ajatuksissa Seitsenkertaiseen Jumalaan. Korkeimman kasvu edustaa Paratiisin-Jumaluuksien luojalasten ja heidän Paratiisin-vanhempiensa välistä yhteistoimintaa. Ja näistä lapsista vanhimmat – ja tavallaan he ovat seitsemän Valtiashengen edustajia, eikö niin? – ovat sellainen Jumaluuden korkein olentoluokka, joka on ali-paratiisillinen. Entä mikä on Heijastavien Henkien alkuperä? Jokainen seitsemästä Valtiashengestä toimi yhteistyössä Paratiisin-Kolminaisuuden kanssa seitsemän ihmisolemuksen kaltaisen Heijastavan Hengen aikaansaamisessa.

Ja kun tämä sykli oli tullut päätökseensä, olemassa oli 49 Heijastavaa Henkeä, ja tuo nimenomainen Paratiisin-Jumaluuden lasten ja Paratiisin-Jumaluuden välisen yhteistoiminnan puoli, tuo sykli, oli päättynyt. Enempää näitä henkiä ei ilmaannu, eikö niin?

Yleisö: [En ymmärrä nauhaa].

Toimiessaan ensimmäistä kertaa Korkein Olento toimi sen varassa, että kyseisen toimen perustus oli tuolla tavoin saatu aikaan. Kysymyksessä oli hänen ensimmäinen toimensa luojan ominaisuudessa. Hän ei ollut koskaan sitä ennen toiminut eikä ole koskaan sen jälkeen. [Nauhalla tauko] Puhuessamme ensimmäisestä universumiaikakaudesta voimme tehdä seuraavan huomion: Sillä ei ole alkupistettä ajallisuudessa, eihän? Mutta sillä on loppupiste ajallisuudessa, eikö niin? Se päättyy, silloin kun toinen universumiaika syntyy. Ja valintani oli määritellä toisen universumikauden alku 21 Päivien Ikuisen luomiseen. Mikäli jokin merkkipaalu on valittava, se on yhtä hyvä kuin jokin toinenkin.

Kaksikymmentäyksi Päivien Muinaista luotin ja heille annettiin valtakirja, se mielestäni on nykyisen universumikauden aamunkoiton olennaisin seikka. Seitsemän superuniversumin aikakauden. Totta?

Yleisö: Päivien Ikuiset luotiin Havonan myötä?

Kyllä luotiin, samoin Kolminaisuuden Kolminaistetut Salaisuudet. Päivien Ikuinen tarkoittaa täsmälleen sitä, mitä heidän nimensä antaa ymmärtää. Ja Päivien Muinaiset ovat olemassa olevista olennoista vanhimmat. Kenelläkään heitä edeltävällä olennolla ei ole ikää; he ovat olleet aina.

Kääntänyt Seppo Kanerva

”Kunnollinen johtajuus on edistymisen kannalta äärimmäisen tärkeää.”

Urantia-kirja [81:6.42]

JAMES WOODWARD
Yhdysvallat

UAI on dynaaminen lukijajärjestö, joka keskittyy peruskirjamme 1. artiklassa, tarkoituslausekkeessa, esitettyyn tehtäväänsä:

Tarkoitus: *Urantia-kirjan* opiskelun ja sen opetusten levittämisen edistäminen.

1.2 UAI edistää *Urantia-kirjan* koko tekstin syvällistä opiskelua kehittämällä sellaisia toimintoja kuten opintoryhmiä, seminaareja, konferensseja, kausijulkaisuja, johdannais- ja oheisteoksia sekä muita levitystapoja. UAI luo tilaisuuksia kehittää opettajia ja johtajia luonnon- ja evoluutionmukaisella eli tekemällä oppimisen menetelmällä ja rohkaisee *Urantia-kirjaan* liittyvien ideoiden ja kokemusten vaihtotilaisuuksien järjestämistä.

Ylevää tarkoitustaan ja päämääriään toteuttaakseen UAI järjestää ensi vuonna ainutlaatuisen symposiumin innostamaan uuden tason johtajuutta, kehittämään opettajia ja edistämään tuhansien opintoryhmien luomista. Kutsu on maailmanlaa-

juinen ja koskee kaikkia lukijoita, jotka haluavat palvella tätä tehtävää. Symposiumista kehitetään malli, joka on toistettavissa kaikkialla, missä *Urantia-kirjaa* opiskelevat organisoituvat palvelua varten.

Pyydämme tähän tapahtumaan mahdollisesti osallistuvia harkitsemaan rahalahjoitusta sen varmistamiseksi, että joka puolella maailmaa sijaitsevien vähemmän kehittyneiden alueiden johtajat voisivat hyötyä tästä muutoksia aikaansaavasta kokemuksesta ja palata rikastuttamaan omia yhteisöjään ”viisaalla ja tarmokkaalla johtajuudella”.

Pystyvä ja viisas johtajuus. Sivilisaatiossa on paljon, hyvin paljon sen varassa, että löytyy innostunutta ja tehokasta kuormankiskomisen henkeä. Painavaa taakkaa nostettaessa ei kymmenestä miehestä ole juurikaan enempää hyötyä kuin yhdestä, elleivät he nosta yhdessä – kaikki samalla hetkellä. Ja tällainen ryhmätyö – sosiaalinen yhteistyö – on johtajuuden varassa. Menneet ja nykyiset kulttuurisivilisaatiot ovat perustuneet siihen, että kansalaiset harjoittavat järkiperäistä yhteistyötä viisaiden ja edistyksellisten johtajien kanssa; ja aina siihen asti, kunnes ihminen kehittyy korkeammille tasoille, sivilisaatio tulee edelleenkin olemaan viisaan ja tarmokkaan johtajuuden varassa. [81:6.37]

Uskonto tosiaankin tarvitsee uusia johtajia, hengellisiä miehiä ja naisia, jotka rohkenevat panna luottamuksensa yksinomaan Jeesukseen ja hänen verrattomiin opetuksiinsa... Ja silloin tulevat nämä hengestä syntyneet sielut oitis tarjoamaan sen johtajuuden ja inspiraation, joka maailman sosiaaliseen, moraaliseen, taloudelliseen ja poliittiseen uudelleenjärjestämiseen tarvitaan. [195:9.4]

Kääntänyt Jouni Nurmi

Hyvyys ja Jumala

Kirjan *Totuus, kauneus ja hyvyys Urantia-kirjassa* 3. luku

Jumalan alkuperäinen täydellisyys on, ei suinkaan oletettua vanhurskautta, vaan paremminkin hänen jumalalliseen olemukseensa luonnostaan kuuluvaa hyvyyden täydellisyyttä. Hän on lopullinen, tyhjentävä ja täydellinen. [3:2.5]

RICK WARREN
Yhdysvallat

Isän täydellinen hyvyys tavoittaa aina joka ainoan universumin kansalaisen, milloin ja missä tahansa sitä vain tarvitaan. Jumalan hyvyys on universaalia ja rajatonta. Tällainen hyvyyden lähettäminen johtaa sinussa lopulta kalvavaan kaipaukseen kohti jumalankaltaisuutta.

Jos haluat vilpittömästi olla Jumalan kaltainen, sinun täytyy opiskella ja opettaa hyvyyttä täydellisesti, saapua Paratiisiin, kohdata Isä, ottaa vastaan jumalallinen syleily ja palvella universumiperhettä täydellisen hyvin ikuisuuksien ajan. Sinulla on onneksi käytössäsi miljardeja vuosia aikaa ja lukemattomia opettajia tullaksesi täydelliseksi hyvyydessä.

Alkuperäisenä Persoonana Jumalamme on olento, joka on hyvyydessään ja suurenmoisuudessaan absoluuttinen ja täydellinen. Koska jumalallinen asujain elää ja työskentelee mielessäsi, tämä sama suuruus odottaa sinuakin! Sinä ja sinun Paratiisinkumppanisi kehitätte ajassa ja avaruudessa sielun, joka lopulta täysin täyttää hyvyytesi/suuruutesi osamäärän ikuisuudessa. Suunnitelma ainakin on sellainen.

Sisimmässäsi olevan Jumalan hyvä ja persoonallinen olemus ja luovan vapaan tahdon lahjoittaminen asettaa sinut täysin ja ikuisesti pelkän mekaanisuuden tuolle puolen. Hyvyys ei ole löydettävissä koneista tai kemiasta. Hyvyys liittyy aina persoonallisuuteen.

Koko kosmisen perheen Alkuperäisenä Persoonana Jumala on päättänyt, että universumista tulee persoonallinen ja hyvä. Ilmeisesti Hyvä, isolla H-kirjaimella, on jumalallinen tie – tie Paratiisiin. Pystytkö näkemään itsesi jonakin päivänä täydellisen hyvänä, totuutta eläen, kauniina? Sellaiseksi päädymme, jos Isä suo, etkä sinä anna periksi tai kapinoi Hyvää Jumalaa vastaan, joka tapaa tehdä sinusta kosmoksen perillisen.

Hyvyyttä ei Urantialla ole aina selvästi määritelty tai paljonkaan edistetty. Platon ja hänen aikalaisensa koettivat opettaa hyveellisyyttä yliopistossa. Se oli tuohon aikaan uudenlainen ja hyvin kiistanalainen ajatus, mutta lopulta he saivat vastakaikua. He opettivat Akatemiassa ja Lykeionissa, että ”viisauden, rohkeuden, kohtuullisuuden ja oikeudenmukaisuuden” ohella hyvyys on sielun terveyttä. He perustivat nämä uraauurtavat yliopistot hyveen opiskelua varten 2 400 vuotta sitten. Tämä viittaa siihen seikkaan, että sellaiset hyveet ja arvot kuin hyvyys, totuus ja kauneus ovat yhtä vanhoja kuin ihmisen historia. Ne ovat itse asiassa yhtä vanhoja kuin Jumala, joka ne loi; ne ovat jopa aikaisemmalta ajalta kuin se kosminen näyttämö, jolla nämä jumalallisuuden perusarvot esitetään.

Renessanssin filosofit löysivät kreikkalaisten syvällisen ajattelun uudelleen Euroopan pimeän yön jälkeen. 1800-luvun puolivälissä tuli sitten Victor Cousins -niminen ranskalainen filosofi, joka niputti luentonsa aiheesta ”Tosi, kaunis ja hyvä” samannimiseksi kirjaksi. Muut tuon aikakauden ajattelijat, taiteilijat ja runoilijat kehittivät näistä ylevistä käsitteistä uudemman elämisen filosofian, filosofian, jonka vaikutuksen alaisena elät mel-

ko suuressa määrin vielä tänäkin päivänä. Eikä historian tulisi jättää huomiotta idän tietäjiä ja pyhiä, jotka ilmaantuivat juuri ennen suuria kreikkalaisia opettajia. Myös he opettivat valistuneita elämänfilosofioita, jotka keskittyivät hyveen ja hyvyyden ympärille – siis sen omaksumiseen, että tekee hyvää muille kuin itselleen.

Jeesukseksi ruumiillistunut Mikael opiskeli vanhoja ihanteita ja yleisesti tunnustettuja totuuksia, jalosti sitten opettamisen ja elämisen avulla parhaat niistä lisäämällä niihin samalla kaiken, minkä hänen sukupolvensa saattoi omaksua. Seuraavaksi on vuorossa "viides aikakausikohtainen" ilmoitus, joka selventää, tähdentää, luo loistavaa ja ihmeellistä uutta valoa näihin Mestari-opettajan edistyneisiin käsitteisiin, jopa suuruuden ymmärtämiseen ja arvostamiseen.

Mitä uskollisemmin tarkastelet jumalallisen hyvyyden käsitteitä ja kuta sinnikkäämmin pidät niitä ohjenuoranasi, sitä varmemmin vartut suuruudessa, kiistämättömän eloonjäämisen oikeutuksen omaavassa suuruudessa. [28:6.22]

Kreikkalaiset eivät ehkä olleet ymmärtäneet, että suuruus on tulos hyvyydestä ja sen yhä täydellisemmäksi käyvästä ilmaisemisesta, koska heiltä puuttui suuri Jumala, joka olisi ollut esimerkkinä hyvyydestä ja suuruudesta ja personoisi niitä. Jos he olisivat tienneet, että Isä on hyvyyden Ensimmäinen Persoona (sitä hän on ollut aina, sikäli kuin kukaan tietää), he olisivat ehkä rakentaneet kestävän uskonnon. Itse asiassa hyvyys ja suuruus ovat vailla tarkoitusta ilman hyvää ja suurta persoonaa kaikkien olevaisten ja olentojen keskuksessa. Isän hyvyys ja rakkaus tosiaankin pitää universumin liikkeessä.

Jatkuva hyvyys, hyvyys viisaasti sovellettuna, luo suuruutta – jopa ihmisissä! Suuruus ei kuulu ainoastaan Jumalalle, vaikka se keskittyy Isä-Jumalaan, joka on luonnostaan ja absoluuttisen suuri. Voidaksesi ymmärtää hyvyydestä syntynyttä suuruutta sinun on ensin tajuttava, mitä hyvyys jumalallisesta näkökulmasta katsottuna on. Sitä mukaa kun opit panemaan täytäntöön Isän täydellisen hyvyyden, kasvat suuruuteen yksi kokemus kerrallaan. Mistä siis on kysymys?

Hyvyys on jumalallisen täydellisyyden erilaisten tasojen suhteellisten arvojen mentaalista tiedostamista. Hyvyyden tiedostaminen edellyttää moraalisen statuksen omaavaa mieltä, persoonallista mieltä, jolla on kyky tehdä ero hyvän ja pahan välillä. Mutta se, missä määrin joku omaa hyvyyttä, suuruutta, on se mitta, miten paljon hän on todellisuudessa saavuttanut jumalallisuutta. [56:10.12]

Miten tiedostat, opit ja käytät hyvyyttä löytääksesi täydellisen Jumalamme Paratiisista? Opiskele sitä, elä sitä, ota sen ydin ja yhdistä se luovasti ainutlaatuisen persoonallisuutesi sisimmässä piilevään totuuteen ja kauneuteen. Katso sitten, mitä niiden kanssa saavat aikaan vapaa tahto ja kohtalo! Hyvyyden kasvattaminen on omien arvojesi punninta- ja laajentamisprosessi suhteessa Isän täydellisiin, ikuisiin ja infiniittisiin arvoihin – yksi päätös kerrallaan kunnes suuruutesi on väistämätöntä, päivänselvää ja yltäkylläistä.

Kasvat hyvyydessä paljon nopeammin tulevissa mansiomaailmoissa, mistä pelko ja harhaanjohtava opetus ovat suuressa määrin poissa. Mutta pahuuden, hyvyyden vastapainon avaruudessa ja ajassa, edellytetään aina laimentavan vapaata tahtoasi kohti toteutuneen suuruuden kauneutta koko Havonaan suuntautuvan matkasi ajan. Siellä et opiskele tai tarvitse pahuuden vastakohtaa. Älä kuitenkaan unohda, että samalla kasvat tiedostamattasi hengellisen suuruuden osalta siihen mittaan, että kykysi hyvyyteen laajenee, ja kehityt virheidesi suhteen. Täydellisen Jumalan kaltaisuuden ja suuruuden saavuttaminen edellyttää kokemusta hyvyydessä jopa sellaisilla tavoilla, joista ihmisillä ei ole vielä käsitystäkään.

Erhe ja paha saattavat potentiaalisesti ilmetä ajassa ja avaruudessa, mutta sisäuniversumin kansalaiset eivät ajattele tai tee pahaa. Havonan vapaan tahdon omaavilla kansalaisilla on ilmeisesti tämän valinnan mahdollisuus, mutta he eivät koskaan valitse erhettä, koska he ovat täydellisiä. Eikö olekin järkeenkäypää, että valtavan, moniulotteisen universumin Isää ympäröi suunnaton, täydellinen malliperhe, jonka jäsenet ovat meille muille esimerkkeinä jumalallisesta hyvyydestä, totuudesta ja kauneudesta?

Täydellinen esikuvapersoonasi, persoonallisuustyyppisi alkuperäinen suunnittelumalli, on Havonassa. Kuvittele sellaista minäsi mallia, joka on yltäkylläisyyteen asti täynnä hyvyyttä ja armoa eli täydellisen kauneuden ja totuuden absoluuttia, esikuvaa, josta persoonallisuutesi syntyi. Ilmennät muuatta ainutlaatuista aspektia jumalallisesta konseptista persoonallisuuden rakentamiseksi, elät ja opiskelet hyvyyttä kokemuksen kautta Jumalan inkarnoituneena lapsena ajassa ja avaruudessa.

Havonan kansalaiset (epäilemättä) tietävät hyvin, että hyvyyden ainesosia ovat rakastettavuus, armollisuus, sydämellisyys, anteeksiantavuus, armeliaisuus, huumori, hengellisyyden tuoksu, menettelytapojen suuruus ja se palvova asenne, jonka kaikki tiedostavat sielut tunnistavat aidoksi rakkaudeksi.

Hyvyys ja rakkaus ylittävät avaruustasot – Havonasta ajan ja avaruuden reunalle – jopa niin sanotut orvot luetaan mukaan jumalalliseen perheeseen. Hyvyys ja rakkaus ovat aina tarttuvia. Rakkaus tarttuu nopeasti hyvän perheen kaikkiin jäseniin. Lopulta tapahtuva hyvien perheiden planetaarinen integraatio on perustana sille valon ja elämän rakennelmalle, jollainen Urantiasta on määrä tulla seuraavan tuhannen vuoden kuluessa. Havona pysyy aina kosmisten perhesuhteiden täydellisenä esikuvana.

Kun hyvyys leviää koko planeetalle, valon ja elämän aikakausi on alkanut. Jokaista rakastetaan ja kunnioitetaan perheenjäsenenä, itsenäisenä, jumalallisen arvoaseman omaavana olentona – vaikka hyvyys ei lopullisessa ja absoluuttisessa mielessä ole vielä yhtä täydellistä kuin Havonassa.

Kirjan opiskelijat tietenkin tietävät, että kaikki

tämä hyvyys, valo ja elämä johtaa jonnekin – Korkeimpaan Olentoon, joka on ajan ja avaruuden huipentava Jumala, tulos jumalallisista arvoista, jotka perustuvat hyvyyden, totuuden ja kauneuden käsitteisiin ja palvelemiseen. Korkein tulee olemaan hyvyyden personoituma ja vielä paljon enemmän.

Hyvyyttä on riittämiin elettäväksi ja levitettäväksi auttaessasi Isää jouduttamaan Korkeimman Olennon esiinnousua. Totuuden, kauneuden ja hyvyyden seuraaminen ajassa ja avaruudessa johtaa aina suurempiin jumalallisuuden ilmoituksiin ja ilmauksiin. Ne tuovat sinut lopulta Jumalan täydellisen tahdon piiriin ikuisuudessa. Tällä hetkellä Isän hyvä tahto seitsemässä superuniversumissa keskittyy Korkeimman Olennon evoluutioon, jossa sinulla on oma osasi.

Tulevat sukupolvet tuntevat ja opiskelevat hyvyyttä yhä kasvavassa määrin, siihen asti kunnes Urantialla toteutuu täydellisesti hyvyys, todeksi tulleen ja korkeimman hengellisen hyvyyden loistava kukoistus. Valon ja elämän aikakaudella ihmiset haluavat auttaa toisiaan, vieläpä ilman korvausta. Ihmiset todellakin haluavat tehdä hyvää toisilleen, niillekin, jotka eivät ole samaa syntyperää, ystäväpiiriä, kansallista tai sosiaalista ryhmää. Ja ihmiset antavat anteeksi toistensa virheet ja heikkoudet turvautumatta vihaan ja väkivaltaan, sillä alati enentyvä kyky kosmiseen hyvyyteen ja rakkauteen mahdollistaa heidän ymmärtävät huomionsa kanssaihmisistään, joten he käsittävät toistensa vaikuttimet. Sellainen on alkanut jo joissakin perheissä. Miten voivat perheet, siten voi yhteiskunta.

Hyvyys on totuuden tavoin aina suhteellista, ja sen vastakohta on poikkeuksetta pahuus. [132:2.3]

Jos mielit kasvaa täällä Urantian etuvartioasemalla hengellisessä hyvyydessä, vapaan tahtosi tulee tehdä valinta hyvän ja pahan välillä. Erehdyksiä on odotettavissa maailmassa, jossa epätäydellisyys on osa luodun ylöspäin nousemista ja kasvamista. Mutta ymmärrä koko mielesi voimalla se seikka, että Isä ei koskaan vaadi pahuutta – tarkoituksellista syntiä. Voit aina valita erheen, pahuuden, synnin ja paatuneisuuden. Ellet voisi tehdä niin, olisi vapaa tahto pilkantekoa.

Kuinka sitten tulisi parhaiten selviytyä avaruudessa/ajassa ilmenevästä hyvyyden vastapuolesta – pahuudesta –, kun se kerran kontrastin vuoksi on väistämätöntä? On rohkaisevaa tietää, että useimpien ihmisten mielestä pahuudesta puhuminenkin on vastenmielistä, mutta tutkiminen antaa selvän käsityksen sen salakareista ja vaikutusalueista. Mitä tahansa opitkin pahuudesta, voit olla varma siitä, että se voi olla tosiasia vain ajassa, mutta ei ikuisuudessa. Ja pidä aina mielessäsi se, että mahdollisuutta erheeseen ja pahuuteen tarvitaan ajassa ja avaruudessa tuomaan esiin hyvyyttä, ja että tuo Jumalan hyvyys on todellista, pahuus ei sitä ole. Hyvä kestää, erhe ja pahuus jäävät lopulta huomiotta ja unohduksiin. Hyvyys on hyveellistä, pahuudesta hyveellisyys puuttuu. Mutta siihen, että on syntynyt ajassa ja avaruudessa, ei luonnostaan sisälly erhettä tai syntiä.

On ymmärrettävää, jos uskonnollinen filosofia ja todellisuus, joka edellyttää erhettä ja pahaa hyvyyden vastakohtana, ei tunnu sinusta luontevalta. On kuitenkin tosiasia, että erhe ja epätäydellisyys ovat tarpeellisia (potentiaalisia) vaihtoehtoja hengellisessä järjestelmässä, jossa elävät arvot saavat aikaan persoonallisia ja hienotunteisia sieluja elämänsä täydellisessä tietämättömyydessä aloittaneiden olentojen karusta kokemuksesta. On ilmoitettu myös se seikka, että laimentamatonta, puhdasta hyvyyttä ilman vastakohtaa on olemassa vain Paratiisissa, ja se kohdentuu ja rajoittuu Isään. Kuten Jeesus antoi ymmärtää, vain Jumala on todella hyvä.

Jopa kehittyvällä planetaarisella sivilisaatiollamme on kollektiivisesti mahdollisuus valita hyvä tai olla valitsematta sitä. Monta ruisketta ”hyvänlaatuista rakkausvirusta” saa aikaan sen, että henkilökohtainen ja kollektiivinen erhe/pahuus on supistunut, kun valon ja elämän aikakausi alkaa Urantialla. Tätä parantavaa virusta levittävät hyvyyden ihmistohtorit ja ajoittaiset Isän totuuden, kauneuden ja hyvyyden taivaalliset ilmoitukset – ihmeellistä! – *Urantia-kirja*.

Jumala Isämme ei ole jättänyt sinua epätäydellisyyteen tai tuominnut sinua tekemään pahaa. Isän hyvyyden voima nostaa aina ajan ja avaruuden lapset pelkän ohimenevän pahuuden yläpuolelle. Samanaikaisesti ja erehtymättömästi se näyttää myös tietä hyvyyden paratiisilähteen luo. Heti kun löydätte jumalatietoisuuden, heti kun todella tunnistatte ja syleilette Isämme hyvyyttä, totuutta ja kauneutta, pahuudesta ja synnistä tulee vastenmielistä, sillä ne ovat vahingollisia Luojallesi, jota rakastat enemmän kuin ketään muuta, suurelle Jumalalle, joka elää sisimmässä Ajatuksensuuntaajana.

Synti ja paatumus ovat onneksi kohtalokkaita vain niille, jotka torjuvat rakkausviruksen tietoisesti ja lopullisesti – niille, jotka antavat vihamielisyyden kasvaa itsensä ja Kaiken Hyvyyden Jumalan välille – siitä huolimatta, että jokaiselle yksilölle on riippumatta hänen menneisyydestään suotu se, että jumalallinen armeliaisuus mahdollisimman suuressa määrin ulottuu häneen. Voikin olla hyvä sanoutua irti menneisyydestään.

Vaikka saatat tehdä monta erhettä pyhiinvaeltajan taipaleellasi kohti Paratiisia, jopa vajota pahuuteen ja syntiin, jumalallinen rakkaus ja armelias anteeksianto voivat varjella ja varjelevatkin sinua niin kauan kuin on jäljellä yksikin uskon kipinä, niin kauan kuin vielä hehkuu pienikin hyvyyden hiillos.

Rakkauteen sisältyvä anteeksiantavuus nousee kauas armeliaisuuteen sisältyvän anteeksiantavuuden yläpuolelle – – Jeesuksen rakkaus ei koskaan tyydy pelkkään anteeksiantamiseen. Mestarin rakkaus merkitsee tervehdyttämistä, ikuista eloonjäämistä. [188:5.2]

Etsiessäsi sanakirjoista selityksiä sanalle hyvyys huomaat, että useimmiten ne liittyvät moraaliseen

erinomaisuuteen ja hyveellisyyteen. *Urantia-kirjan* laatijat yhdistävät aidon hyvyyden ensinnäkin Jumalaan, mutta myös transsendenttiseen hyväntahtoisuuteen, rajoittamattomaan armoon, jumalalliseen ymmärrykseen ja loputtomaan kykyyn antaa anteeksi.

Entä sitten anteeksianto ja hyvyys? Saatat hyvinkin antaa anteeksi toiselle myötätunnosta, koska saatat jonakin päivänä itsekin tarvita, odottaa ja kaivata armeliaisuutta. Mutta voi olla niinkin, että osoitat armeliaisuutta ja annat anteeksi muille epäitsekkään hyvyytesi vuoksi, yksinkertaisesti siksi että nämä teot osoittavat jäljittelemisen arvoista, Jumalan kaltaista asennetta, joka ei edellytä tai kaipaa vastavuoroisuutta. Aito hyvyys ei edellytä mitään vastineekseen, mutta jää harvoin vaille vastausta tai arvostusta.

Miten voisit evätä armeliaisuuden, jota Jumala ei evää? Anteeksiantaminen on hyvää, mutta aito suuruus kruunaa hyvyyden halukkuudella tukahduttaa vääryys. Oletko riittävän hyvä antaaksesi anteeksi, unohtaaksesi ja jopa palauttaaksesi arvoonsa sen, minkä katuva väärintekijä on polkenut jalkoihinsa? Isä ilmeisesti on – sen vastikkeeksi, että otat vastaan kosmisen kansalaisuuden. Se on todellakin jumalallinen tarjous Urantian monille tuhlaajalapsille.

Kun elät totuudenmukaisesti ja luot kauneutta, aidosta hyvyydestä ja rakastavasta armosta tulee vähitellen olemuksesi (tosiasiassa nämä kolme asiaa kietoutuvat erottamattomasti yhteen). Ja kun osoitat hyvyyttä ilman ennakkoharkintaa tai teeskentelyä, sinusta tulee elävä esimerkki siitä Jeesuksen julistuksesta, että tekee hyvää sitä tiedostamatta.

Joidenkin hyvien tekojen, kuten hyväntahtoisen hoivan, tulee olla tietoisia tekoja. Mutta muut hyvyyden teot ovat luonnollisesti peräisin sieluista, jotka ovat Isän rakkauden kyllästämiä ja joista kukaan ei tiedosta tekevänsä hyvää. Tämä elävä hyvyys on aina täynnä Jumalan armoa.

Miellyttävyyttä voi viljellä, mutta rakastettavuus on ystävällisyyden tuoksua, jota huokuu rakkauden läpitunkemasta sielusta. [171:7.1]

Ihmisen kokemuksessa rakastettavuus ja hyvyys ovat toistensa jatkeita. Mutta Isä on rajoituksitta armo, armelias ja armeliaisuus – infiniittinen ja ikuinen. Isä on potentiaalisen ja aktuaalisen hyvyyden ja armon täysimääräisyys. Juuri rakastettavuus antaa hyvyydelle sen lumoavan ilmeen Jumalan persoonassa, jopa omassakin persoonassasi, ja näiden persoonien kautta, kunhan vain olet ”rakkauden läpitunkema”. Hyvyys saattaa tuottaa arvonantoa, mutta rakastettavuus tekee hyvyydestä viehättävää ja jumalallisen miellyttävää. Henkilökohtaisessa kokemuksessa rakastettavuus ilmentää jumalallisen hyvyyden täysimääräisyyttä.

Isältä, joka on täynnä armoa, suhtautuu siten kaikkia hyvyyttä edustavia kohtaan. Jumala on hyvyytensä itse luonut, ja sitä hän levittää määrältään rajoittamattomana, eikä sen laadun suhteen ole olemassa mitään sitä hienompaa. Sinulla saa olla kaikki se, minkä voit turvallisesti pitää sisälläsi. Hengellinen rakkaus on hyvyyden universaalista valuuttaa, ja se ilmaisee erehtymättömästi kykysi siihen. Rakkauden korkein ilmaus on laupea, nöyrä, epäitsekäs palveleminen ja palvova katse kohti hyvyyden lähdettä, kohti Isäämme, ja suuruuden ja rakastettavuuden osalta täydellistä ystäväämme.

Isä on hyvyyden, suuruuden, armon, totuuden ja kauneuden täydellinen persoona – kuten sinäkin tulet joskus ikuisuudessa olemaan – ainakin oman persoonallisen uskosi rajoissa. Jumalan tunteminen merkitsee sitä, että ymmärtää ja jakaa paremmin hyvyyttä. Jeesus on hyvyyden paras inhimillinen julkituonti – suuri ja elävä. Neljännen osan laatijat kirjoittivat hänestä:

Hän paljasti hyvyyden, joka on Jumalan vertaista. Hän kohotti rakkauden – totuuden, kauneuden ja hyvyyden – jumalalliseksi ihanteeksi ja ikuiseksi todellisuudeksi. [140:8.31]

Mikaelin ihmishahmoinen ruumiillistuma Jeesuksena oli esimerkki siitä, mitä täydellinen hyvyys personoituneena voi saada aikaan. Mutta sinun elämäsi on yhtä ainutlaatuinen kuin hänenkin, ja sen vuoksi sinun kokemuksesi hyvyydestä tulee olemaan ainutlaatuinen. Sinun olemassaolosi tuottaa uusia mahdollisuuksia ilmaista ja kokea hyviä, tosia ja kauniita arvoja, jotka lopulta liittävät sinut infiniittisen ja ikuisen hyvyyden Isään.

Saatat yrittää kuvitella, mitä absoluuttinen hyvyys merkitsee sen Luojalle. Mutta Isä on paljon enemmän kuin se, mitä inhimilliset käsitykset tai kokemukset hyvyydestä ja suuruudesta voivat milloinkaan mitenkään ilmaista. Jumalan vertaansa vailla olevan hyvyyden ja suuruuden määrittelemiseksi ei löydy riittävästi sanoja. Mutta vuosisatoja sitten kunnianarvoisa taolainen yritti kuvailla Isän hyvyyden luonnetta vertaamalla sitä johonkin, jonka ihmiset tietävät hyvin ja jota he tarvitsevat päivittäin:

Oikea hyvyys on kuin vesi sikäli, että se on kaikelle siunaukseksi eikä vahingoita mitään. [131:8.3]

Hyvyyden sateen ihanat siunaukset ravitsevat kaikkea eivätkä vahingoita mitään, ja ne elävät ikuisesti. Olet ehkä kuullut kyynisen vanhan sananparren ”yksikään hyvä teko ei jää rankaisematta”? Ilmoitus antaa ymmärtää, että päinvastainen on totta, ettei jokaisella tekemälläsi todella hyvällä teolla ole ainoastaan kokemuksellista arvoa, vaan sillä on ikuinen vaikutus Kokonaisuuteen. Tämän vaikutuksen määrä on aina suorassa suhteessa siihen, kuinka paljon hyvyyttä alkuperäiseen teko sisälsi.

Hyvyys synnyttää aaltoja, ja nämä aallot leviävät, kulkevat ja risteilevät lakkaamatta kollektiivisen universaalisen tietoisuuden pinnalla ja saava aikaan uusia hyvyyden ja ilon aaltoliikkeitä. Todellinen universumi on hyvyyden, totuuden ja kauneuden meri, joka on tiivistynyt siitä Isän rajattomasta rakkaudesta ja kiintymyksestä universumiperheeseensä, jonka (potentiaalisesti) ikuinen osa sinäkin olet.

Ystävällisyys merkitsee hyvyydelle samaa kuin

oksa puulle. Ilman hyvyyttä ja henkilökohtaista läheisyyttä totuuden ja kauneuden merkitys ja kosminen arvo olisi vähäinen. Eikä mitään ystäviä olisi, ellei juurimmaisena olisi Jumalan alkuperäistä hyvyyttä. Hyvyys on aina persoonallista ja hyväntahtoista, koska Isäkin on. Itse asiassa yritykset rakentaa kestäviä ystävyyssuhteita hyvyyden varaan tulevat epäonnistumaan, ellei Isä ole niiden perustana ja kiinnekohtana.

Kasvat hyvyydessä aina hengellistä kasvuasi vastaavasti. Kun kykysi hengelliseen kokemiseen kasvaa, hyvyys puhdistaa etiikkaasi, auttaa sinua tunnistamaan ja vaalimaan totuutta – samalla se parantaa vastaanottamamme ja osoittamamme rakkauden laatua ja kauneutta. Rakkauden ydin on hyvyys, sen opas on totuus ja se ilmenee aina kauniina. Sen vuoksi tulee muistaa, että hyvyys yksinään ei voi kestää, se on vain yksi perustuksen kivi kolmesta. Totuus ja kauneus ovat välttämättömiä, ja lisäksi oikeissa mittasuhteissa, tasapainoiselle hengelliselle edistymiselle. Kun nämä kolme asiaa elävät ja vaikuttavat harmonisesti sinussa, se on liikkeessä olevaa Isän suurta rakkautta.

Voit tunnistaa hyvyyden ja olla itse hyvyys vain sen vuoksi, että suuren rakkauden Jumala elää aivan sisimmässäsi. Ja toimiessasi hyvyyden kanssaluojana palvelemisen, palvonnan ja huumorin avulla sinä vahvistat tämän sisälläsi olevan Jumalan osasen hyvyyttä. Huumori ja hyvä henki palvelevat aina ystävyyttä ja rakkautta.

Käytäntöön sovellettu hyvyys parantaa henkilökohtaista tilannettasi, pitää sinut terveenä ja onnellisena ja kohottaa lähelläsi olevien ihmisten hyvyyden tasoa. Kun totuus lisää hyvyyttäsi, se kohentaa planeettaa erinomaisesti, ja se vaikuttaa laajan universumin jokaisen yksilön tulevaisuuteen. Hyvyyden soveltaminen käytäntöön luo sitä lisää.

Hyvyys paljastaa maalliselle mielellesi Isän taivaalliset arvot, vaikka ihmismielesi ei kykenisi pääsemään perille jumaluuden infiniittisestä ja absoluuttisesta hyvyydestä. Noustessasi ylemmäs mielelliset kykysi paranevat, kykenet lisääntyvässä määrin ymmärtämään, sisältämään ja entistä paremmin levittämään hyvyyttä. Hyvyys saattaa kuulua luonnostaan universumiin, mutta se, että kuolevaiset olennot hankkivat ja käyttävät sitä, vaatii valtavan määrän aikaa, apua ja harjaantumista.

Älä unohda, että hyvät ideat ja kunnioitettavat ihanteet kohottavat aina toisiaan, että ikuisuus tekee loputtomasti uusia ja syvällisempiä elämän, valon, merkitysten, tarkoitusten, arvojen ja jumaluusykseyden paljastuksia, jotka innostavat mieltäsi löytämään ja vaalimaan hyveellisiä ihanteita. Yhdistäessäsi syvällisesti ilmoituksen, ihanteet, ideat ja palvonnan ne synnyttävät sinussa hyvyyden, totuuden, kauneuden, rakkauden ja korkeimman hengellisen ilon kokemuksia, jotka siirtävät Urantian lähemmäksi hyvyyden, valon ja elämän aikakautta.

Tulevien sukupolvien tulee tietää myös, miten ilomme oli sädehtivää, miten hyvä tahtomme oli ylitsevuotavaa, miten hyväntuulisuutemme oli innoittavaa. [Luku 159:3.10]

[Ote Richard E. Warrenin kirjasta *Totuus, kauneus ja hyvyys Urantia-kirjassa*. © 2010]

Kääntänyt Jouni Nurmi

Miksi olen olemassa?

DAVID GRAVES
Kanada

Mikä saa ihmiset tarttumaan kynään? Tavallisesti heillä on jotakin sanottavaa, muistiin merkittävää tai kerrottavaa. Minulla puolestani on pikemminkin kysymyksiä kuin vastauksia, pohdiskelua pikemminkin kuin väitteitä, ja nämä kysymykset ja pohdinnat koskevat itse olemassaolon luonnetta. Haluaisin mielelläni jakaa ne kanssanne ja saada teiltä tukea pyrkimyksessäni ymmärtää, mitä ne heijastavat. Minusta tuntuu, että tämä yhdessä kokeminen on melkein kuin katsoisimme aavemaista laivaa, joka tulee esiin sakeasta sumusta. Aivan kuten tuo laiva on aluksi juuri ja juuri havaittavissa, saa sitten tunnistettavan hahmon ja tulee lopulta ulos sumusta ja lähestyy ottaen suoran kurssin eteenpäin, kuten merimiehet sanoisivat. Samoin on tämänkin tutkielman löydettävä sanat, joilla käsitykset houkutellaan esiin esitietoisesta, spekulatiivisesta tilastaan ja muunnetaan vähitellen ohimenevästä pysyväksi, eteerisestä erittäin konkreettiseksi. Tässä tarkoituksessa *Urantia-kirja* on minulle edelleen äärettömän arvokas. Se antaa käyttööni kielen, joka ilmaisee täydellisesti niitä ideoita, käsitteitä ja mielikuvia – ajatuksia –, jotka nousevat aika ajoin tietoisuuteeni, ja sitten vahvistaa niitä. **Sininen kirjamme** antaa minulle sekä voimaa että rohkeutta tarttuessani taas kerran kynään (ks. ”Kuka minä olen?”) Toivottavasti tällä esseellä on teille totuusarvoa niin kuin sillä on minulle.

Blaise Pascal kirjoitti yli kolmesataa vuotta sitten: ”Viimeinen asia, jonka teosta sommitellessaan tietää, on miten sen aloittaisi.” Esitän saman ongelman näin: ”Mistä minun pitäisi aloittaa?” Voin yhtä hyvin aloittaa vaikkapa Karen Armstrongin hegeliläistä filosofiaa koskevista ajatuksista. Kuten niin monet ennen Armstrongia ja todennäköisesti hänen jälkeensäkin, hän panee merkille luontaisen kykymme tajuta sellaista, mikä

näyttää menevän yli rationaalisen ymmärryksemme.

Hän selittää, että tämä ”luontainen taju” on perinteisesti ilmennyt uskonnon **mythoksessa** – siinä intuitiivisessa käsittämisessä, joka ylittää rationaalisen ajattelun. [1] Hän jatkaa hegeliläisestä filosofiasta:

Teoksessa *Hengen fenomenologia* (1807) Hegel kehitti filosofisen näkemyksen, jonka mukaan perimmäinen todellisuus, jolle hän antoi saksankielisen nimen *Geist* ('henki' tai 'mieli') ei ollut olento vaan 'maailman sisäinen olemus', se mikä pohjimmiltaan on. Se oli siten itse olemassaolo.

Hän jatkaa Hegelin filosofian kommentointiaan seuraavasti:

Oli erehdys kuvitella, että Jumala on maailmamme ulkopuolella, Henki oli selittämättömällä tavalla osallisena fyysisissä ja inhimillisissä maailmoissa ja saattoi saavuttaa täyttymyksen vain finiittisessä todellisuudessa. Tämä oli Hegelin mukaan kristillisen inkarnaatio-opin todellinen merkitys. Ja vasta kun ihmiset hylkäisivät vieraannuttavan käsityksen erillisestä, ulkopuolisesta Jumalasta, he löytäisivät omaan olemukseensa luontaisesti kuuluvan jumalallisuuden, koska universaalinen Henki todellistui täydellisimmin ihmismielessä. [2]

Se huomio, että universaalinen Henki todellistuu täydellisimmin ihmismielessä, kuvaa varmasti tuota luontaista kykyä tietää sellaista, mitä rationaalinen ymmärryksemme ei voi käsittää. Suurenmoinen perspektiivi, mutta onko siinä mieltä? Mitä se tarkoittaa? Mitä voimme sanoa joltisellakin varmuudella? Miettikääpä tätä sitaattia *Urantia-kirjasta:*

Jotakin outoa tapahtui silloin, kun Universaalinen Isä ja Iankaikkinen Poika Paratiisin läsnä ollessa yhdistyivät personoituakseen. Tässä ikuisuuteen kuuluvassa hetkessä ei ole mitään, mikä enteilee sitä, että Myötätoimija personoituisi absoluuttiseen mieleen koordinoituneena ja ainoalaatuiset energian manipuloinnin oikeudet omaavana rajattomana hengellisyytenä. [9:0.1]

Eikö olekin mielenkiintoista, että ”mielellä” on niin keskeinen asema sekä Hegelillä että *Urantia-kirjassa?* Hegel samastaa mielen ja perimmäisen todellisuuden, itse olemassaolon. Paratiisissa Myötätoimija on ”absoluuttisen mielen” personoituma. Vielä kiinnostavampi huomio on se, että ”absoluuttisella mielellä” on ainut etuoikeus “energian manipulointiin”. Mutta nyt etenen liian nopeasti. Ennen kuin jatkamme, on syytä tarkastella vielä yhtä huomiota *Urantia-kirjasta:*

Aivan kuin Iankaikkinen Poika on Universaalisen Isän ”ensimmäisen” absoluuttisen ja infiniittisen ajatuksen sanailmentymä, niin on Myötätoimija Isä–Poika-persoonallisuuskumppanuuden, joka edustaa absoluuttista ajatuksen ja sanan unionia, suorittaman ”ensimmäisen” loppuunsaatetun luovan ajatuksen tai yhteistoimintaan tähtäävän suunnitelman täydellinen toteutuma. Kolmas Lähde ja Keskus iäistyy samanaikaisesti keskusuniversumin, eli mahtikäskystä ilmestyneen luomistuloksen, kanssa, ja vain tämä keskusluomus on universumien joukossa olemassaolonsa puolesta ikuinen. [8:3.1]

Hahmottaessanne Isän alkuperäiseksi luojaksi ja Pojan hengelliseksi hallintopersoonaksi teidän tulisi ajatella Kolmatta Lähdettä ja Keskusta universaalisena koordinoijana, hoivaajana, joka harjoittaa rajoittamatonta yhteistyötä. Myötätoimija korreloi kaiken aktuaalisen reaalisuuden; hän on Isän ajatuksen ja Pojan sanan jumaluustyyssija, ja toiminnassa hän ottaa iäti huomioon Keskussaaren aineellisen absoluuttisuuden. Paratiisin-Kolminaisuus on säätänyt universaalisen e d i s t y m i s e n järjestyksen, ja Jumalan kaitselmus on Myötäluojan ja kehittyvän Korkeimman Olennon toimipiiri. Ei yksikään aktuaalinen eikä aktuaalistuva realiteetti voi välttyä tulemasta lopulta yhteyteen Kolmannen Lähteen ja Keskuksen kanssa. [9:1.3]

Sallinette minun esittää tämä omin sanoin. Jumaluuden ensimmäinen persoona, Universaalinen Isä (eli Ensimmäinen Lähde ja Keskus) on MINÄ OLEN -olevaisen ilmentymä ja persoonallisuuden *sine qua non* [jota ilman ei (mitään)]. Jumaluuden toinen persoona, Poika (eli Toinen Lähde ja Keskus) ilmentää persoonallisuutta (persoonallisuuden esikuvana) ja on Hengen *sine qua non.* Yhdessä Isä ja Poika tuottavat Jumaluuden kolmannen persoonan, Myötätoimijan. Tämä Jumaluuden kolmas persoona, joka tunnetaan myös Kolmantena Lähteenä ja Keskuksena, on Hengen ilmentymä ja mielen *sine qua non.*[4] Tämä on ajatuksen, sanan ja teon kolminaisuusoppi.

Tämän kolminaisuusopin, tämän **mythoksen**, kehittivät alun perin neljännen vuosisadan kreikkalaiset teologit nimenomaan myyttinä. Kuten Gregorios, Nyssan piispa (335–395), oli selittänyt, Isä, Poika ja Henki eivät olleet objektiivisia, ontologisia tosiasioita, vaan pelkästään ”termejä, joita käytämme” ilmaisemaan tapaa, jolla ”nimeämätön ja sanoin kuvaamaton” jumalallinen olemus mukautuu ihmismielemme rajoittuneisuuteen. Ilmoituksenantajat käyttävät tätä hyvin inhimillistä opinkappaletta selventääkseen sitä suurta sekaannusta, joka ihmisten keskuudessa edelleen vallitsee termien Jumala, jumalallisuus ja jumaluus merkityksen suhteen. [5]

Paikasta, ajasta tai ”sanavarastostamme” [6] riippumatta meillä on luonnostaan kyky olla pysyvällä ja johdonmukaisella tavalla tietoisia Jumalasta, jumalallisuudesta ja jumaluudesta. Käytetyt sanat voivat vaihdella, mutta merkitykset, joita noilla sanoilla pyritään ilmaisemaan, ovat ihmeellisen yhtäpitäviä. Itse sanat voivat olla epätarkkoja, mutta niiden merkitykset eivät ole.

Edellä olevat kappaleet ovat saattaneet herättää kysymyksiä tai jopa levottomuutta, joten on ehkä paikallaan antaa lisää taustatietoa. Pysähtykäämme hetkeksi tutkimaan kriittisesti omaa tietämystämme – mitä uskomme tietävämme. Mitä olettamuksia meillä on? Mitä uskomuksia meillä on? Miksi pidämme niistä kiinni? Kriittisenä lukijana olet jo

todennäköisesti yhdistänyt tämän välihuomautuksen Jumalallisen Neuvonantajan avaussanoihin:

Urantian – se on asuttamanne maailman nimi – kuolevaisten mielessä vallitsee suuri sekasorto sellaisten termien kuin 'Jumala', 'jumalallisuus' ja 'jumaluus' merkityksen suhteen. Sitäkin hämmentyneempiä ja epävarmempia ihmiset ovat näiden lukuisten nimitteiden tarkoittamien jumalallisten persoonallisuuksien keskinäisistä suhteista. Tämän käsiteköyhyyden ja siihen liittyvän käsitteellisen sekasorron vuoksi minulle on annettu tehtäväksi laatia tämä johdanto niiden merkitysten selittämiseksi, jotka olisi liitettävä tiettyihin sanasymboleihin, sellaisina kuin niitä saatetaan käyttää tämän jälkeen seuraavissa luvuissa. Nämä luvut Orvontonin totuudenilmoittajakunta on valtuutettu kääntämään Urantialla puhutulle englannin kielelle. [0:0.1]

Suureen osaan siitä, mitä uskomme tietävämme, liittyy jonkinlaista käsitteiden sekaannusta. Käytämme sanoja *Jumala* ja *Kolminaisuus* asiantuntevasti ja varmasti. Mutta voimmeko todella olla varmoja siitä, että tiedämme, mistä puhumme? Uskon, että tuohon kysymykseen on kaksi vastausta: kyllä ja ei. Vastaus on "kyllä", jos käytämme noita sanoja symbolisesti – merkitsemään sellaista, mikä ei ole järjellä käsitettävissä; se on "ei", jos käytämme niitä kirjaimellisesti – tarkoittamaan tosiasioita. Siksi olisi todellinen huomio kohdistettava sen eron ymmärtämiseen, jota emme pysty tunnistamaan.

Tällä hetkellä **sanavarastomme** sisältää monta sanaa, jotka sepitettiin alun perin **mythoksen** hengessä mutta jotka on myöhemmin käsitetty **logokseksi.** Ja koska olemme autuaan tietämättömiä tästä muutoksesta, emme pysty luotaamaan niiden alkuperäisen merkityksen syvyyksiin asti. Niin ollen

– – jokaisesta mielen ymmärtämästä käsitteestä tulee este tutkijoiden etsinnän tielle.[7]

Tämän muutoksen vaikutusta koskevassa analyysissään Joseph Campbell tavoitti olennaisen sen aiheuttamasta ongelmasta. Sitaatin alussa Campbell kommentoi meidän aikamme **logos**-käsityksiä: *Käsityksemme jumaluudesta on, että jumaluus on tosiasia ja että energiat ovat lähtöisin siitä tosiasiasta. Niin ikään on käsityksemme tietoisuudesta se, että aivot ovat tietoisuuden lähde…*

Seuraavaksi hän kuvaa perinteistä **mythos**-näkemystä:

Perinteinen käsitys on, että aivot ovat tietoisuuden funktio. Tietoisuus tulee ensin. Aivot ovat elin, joka koteloi tietoisuuden ja kohdistaa sen tiettyyn suuntaan, ajan ja paikan tiedon suuntaan, mikä on sekundääristä tietoa. Käsitys, jonka mukaan olemme kaikki tuon transsendenttisen tietoisuuden ilmentymiä, jota emme kykene ymmärtämään emmekä nimeämään, on koko tämän elämän perusidea – –

Hän esittää lopuksi sen huomion, että kun **mythos** onnistuu murtautumaan nykyisen **logos**-ajattelun läpi, voi syntyä todellisia oivalluksia:

Länsimaisen ajattelumme piirissä tämä on hetkittäin noussut esiin, vastoin ns. valtavirtafilosofiaa … nämä ovat hyvin merkittäviä hetkiä länsimaisen filosofian perinteessä –, jolloin on tunnustettu tämän perusideajärjestelmän, ikuisen filosofian, läpimurto niin kutsuttuun koulujärjestelmään. [8]

Edellä puhuimme käsitteestä "ilmeneminen", joka oli seurauksena vapaatahtoisuuteen perustuvasta toimesta MINÄ OLEN -olevaisen päättäessä astua ulos ikuisen ja infiniittisen jakamattomuuden tilasta. Ilmoituksenantajat selittävät, että suhteisiin ryhtymisen potentiaalia ei ole, ellei ja ennen kuin MINÄ OLEN ilmenee personoituneena jumaluutena, jonka tunnemme nimellä Jumala. [9]

Mitä tämä tarkoittaa? Nyt alkaa varsinainen spekulointi.

Ajattelepa vihreää väriä. Koeta antaa vihreän vallata mielesi kokonaan, syrjäyttäen kaiken muun. Vihreää. Pelkkää vihreää. Yksiväristä vihreää. Ei mitään muuta. Viivy siinä, tunne se, elä sitä. Kaikki on vihreää. Eriytymätöntä vihreää. Vihreää.

Minkä väristä se on?

Toivottavasti antauduit tähän minimeditaatioon, sillä jos teit niin ja onnistuit siinä, voit nyt panna merkille kaksi samanaikaista tapahtumaa. Olit yhtä aikaa sekä tietämätön että tiesit, mitä vihreä on. Mitä tapahtui? Värispektrin puuttuessa (kaikki on vihreää) sinulla ei ollut mitään vertauskohtaa, mutta värispektrin (koko väriarsenaalin) ansiosta sinä tiesit.

Mitä yhteyttä tällä minimeditaatiolla on MINÄ OLEN -olevaisen ilmenemistä koskeviin kommentteihini? Tuo yhteys on tunteeni **mythoksesta,** joka saattaisi kuvata olemassaolon syytä. Se on eräs noista aavemaisista laivoista. Siinä kaikki!

Aivan kuten en voinut antaa nimeä omatekoiselle metaforalleni, ennen kuin **sininen kirja** määritteli **persoonallisuuden** uudella tavalla, sama *Viides käänteentekevä ilmoitus* antoi myös merkityksen vihreää koskevalle minimeditaatiolleni. Palatkaamme nyt siihen.

Kun ennen *Urantia-kirjaa* pyrin ymmärtämään sekä sitä, kuka ja miksi minä olen, että mikä on maailmankaikkeuden olemus, huomasin ajattelevani vihreää väriä. Minulle tuli mielikuva, että aivan kaikki oli yksiväristä vihreää. Ei ollut mitään vihreän sävyjä, ei erilaisia vivahteita. Ei kerrassaan mitään muuta väriä. Kaikki oli yksinkertaisesti vihreää. Viipyessäni tässä vihreässä minimeditaatiossa nousi tajuntaani eräs ajatus.

Pidin itsestään selvänä, että "Jumala" oli infiniittinen ja ikuinen, koska ne olivat suuria käsitteitä ja tiesin, että Jumala oli suuri. Mutta mitä suuri oikeastaan tarkoitti. "Ajattele kokeeksi vihreää", tuli mieleeni aivan kuin vastauksena. Niinpä kokeilin sitä. Kuvittelin, että ehdottomasti kaikki on infiniittisesti ja ikuisesti vihreää, ilman alkua ja loppua. Uppouduin todella tuohon vihreään todellisuuteen. Kaikki oli absoluuttisen vihreää.

Äkkiä mieleni täytti kysymys: minkä väristä vihreä on? Syvennyin nyt tähän uuteen ongelmaan.

No, sehän on vihreää. Mutta mitä se tarkoittaa? Siihen kysymykseen en osannut vastata. Se näytti varsin yksinkertaiselta, mutta se oli kysymys, johon en yksinkertaisesti osannut vastata. Ajattelin tietäväni vastauksen, mutta en tiennytkään. Niinpä kokeilin toista tapaa. Miten voin vastata tuohon kysymykseen? Siitä tuli uusi ajatuskiemura. Ehkä voisin löytää siihen vastauksen. Ensimmäiseksi minun olisi ymmärrettävä, mitä tarkoitin värillä. Ajattelin, että siitä olisi hyvä alkaa. Nyt olin oikeilla jäljillä. Kun määrittelisin, mitä väri tarkoitti, pystyisin selittämään, mitä vihreä on.

Pohtikaapa hetki tätä ongelmaani ja kysykää itseltänne, mitä tällä minimeditaatiolla on tekemistä ihmisen jumalasuhteen ymmärtämisen kanssa. Sallikaa minun ottaa esille eräitä *Urantia-kirjan* käsitteitä, joilla voi olla merkitystä pohdiskelullenne. Palauttakaa mieleenne *Urantia-kirjan* viittaus **Absoluutteihin: Kvalifioimattomaan, Kvalifioituun** ja **Universaaliseen Absoluuttiin.** Minulle valkeni, että vihreään kohdistuva minimeditaationi merkitsi **Kvalifioimattoman Absoluutin** mietiskelyä.

Kvalifioimaton [*unqualified*] tarkoittaa tavanomaisessa merkityksessään kvalifikaation (pätevyyden) puuttumista, (kuten 'epäpätevä tiettyyn tehtävään') tai varauksetonta (kuten 'täydellinen menestys' [*unqualified success*]). On selvää, ettei tähän sovi kumpikaan näistä merkityksistä. Puhuessaan **Kvalifioimattomasta Absoluutista** ilmoituksenantajat puhuvat "määritteettömästä jumaluudesta", jolla ei ole mitään ominaispiirteitä. Koska en voinut käsittää, miten voisi ajatella sellaista, joka on ehdottoman olematonta, päätin ajatella lähinnä vastaavaa, yhtä ainoaa ideaa. Se toimi! Minimeditaationi ansiosta löysin **Kvalifioimattoman Absoluutin** käsitteen jo ennen kuin *sininen kirjamme* oli tutustuttanut minut tuohon käsitteeseen. Hengellisessä etsinnässäni aloin tätä minimeditaatiota käyttäen kuvitella Jumaluuden olevan infiniittisen ikuisessa "ykseyden" tilassa. Tämä käsite johti ajatukseen, että tässä tilassa Jumaluudella ei saata olla tietoa minuudesta – ei ole voinut olla itsestään tietoinen. Kehotan teitä edes hiukan uskomaan tähän vaistonvastaiseen ajatukseen – olemaan minulle mieliksi ja pitämään sitä uskottavana olettamuksena. Seuraavien sitaattien tarkastelusta voisi olla siinä apua:

Esitettynä siten kuin ajallis-avaruudellinen luotu Todellisuuden alkuperää ja erilaistumista tarkastelisi, ikuinen ja infiniittinen MINÄ OLEN toteutti Jumaluuden vapautumisen kvalifioimattoman infiniittisyyden kahleista käyttämällä olemukseensa kuuluvaa ja ikuista vapaata tahtoaan – –. [0:III.21; korostus kirjoittajan]

Hänen tulonsa olemassaolon piiriin saattaa päätökseen Isän vapautumisen häneen keskittyneen täydellisyyden siteistä ja persoonallisuuden absolutismin kahleista. [9:0.1; korostus kirjoittajan]

Minusta tuntuu, että tuo kieli on vähintään yhtä vaistonvastaista kuin oma käsitykseni. Sisimmässäni olin kuitenkin jo aavistanut, että tarvittiin tahdollinen teko, jotta **Kvalifioimattomasta Absoluutista** tulisi **Kvalifioitu.** Miksi siis tämä valinta? Ennen *Urantia-kirjaa* kuin ilmestyksenä saamani vastaus näytti hyvin selvältä: "Jotta vihreä väri olisi tiedettävissä!" Koko värispektri – luominen – tekee vihreästä "tiedettävän". Aloin uskoa, että "tiedettäväksi tekeminen" oli luomisen todellinen tarkoitus. Luominen tekee Jumalasta läsnäolevasti havaittavan. Nyt voin käyttää *Urantia-kirjan* jälkeistä sanavarastoani ja muotoilla tämän oivalluksen uudelleen: "Jotta MINÄ OLEN voi olevaistua Korkeimpana."

MINÄ OLEN päätti erillistää **Kvalifioidun Absoluutin Kvalifioimattomasta**, ja tämän tahdollisen teon ansiosta sai Paratiisin Kolminaisuusyhteys julkitulonsa. Paratiisin Kolminaisuus antoi vuorostaan julkitulon universumien universumille, ja universumien universumi vastaa sitä värispektriä, joka tekee mahdolliseksi "vihreän värin tietämisen."

Nyt sanotte luultavasti: "Jo riittää vihreästä puhuminen!" Ja olen samaa mieltä, edellyttäen tietenkin, että tämä minimeditaatio toimi teidän kohdallanne niin kuin minulla. Mutta minulla se ei ainoastaan toiminut; se toi näkyviini kokonaisen "laivaston", joka oli siihen asti ollut "sumun peitossa".

Ulos sumusta

Universumien universumi, ajallisuuden ja avaruuden kokemuksellinen toimipiiri, on toimintakenttä, joka mahdollistaa Korkeimman Jumalan olevaistumisen. [10]

Lukemattomien universumien tahdolliset luodut ovat lähteneet pitkälle, pitkälle taipaleelle kohti Paratiisia; he ovat ryhtyneet ikuista tutkimusmatkaa merkitsevään, kiehtovaan ponnisteluun päästäkseen Jumala Isän luo. Ajallisuuden lasten ylimaallinen määränpää on löytää ikuinen Jumala, ymmärtää jumalallisuuden olemus ja tunnistaa Universaalinen Isä. [1:0.3]

Samassa *Urantia-kirjan* kohdassa Jumala kehottaa meitä tulemaan täydellisiksi:

Tämä suurenmoinen ja universaalinen kehotus pyrkiä jumaluutta olevan täydellisyyden saavuttamiseen on täydellisyyden Jumalan luoman, koko eteenpäin ponnistelevan luomakunnan ensimmäinen velvollisuus, ja sen tulisi olla sen korkein tavoite. [1:0.4; korostus kirjoittajan]

Millainen matka! Mitä meille on siitä kerrottu? Kas näin:

Elämä ei ala itsestään. Elämä rakennetaan (paljastamattomien) Olemisen Arkkitehtien laatimien suunnitelmien mukaan, ja elämä ilmaantuu asutettaville planeetoille joko suoraan muualta tuotuna tai paikallisuniversumien Elämänkantajien toimenpiteiden tuloksena. Mainitut elämän tuojat kuuluvat Universumin Poikien moninaisen perheen kaikkein kiinnostavimpiin ja monitaitoisimpiin jäseniin. Heille uskotaan elollisuuden suunnittelu ja sen

vieminen planeettasfääreille. Ja tämän elämän näihin uusiin maailmoihin juurrutettuaan he jäävät niihin pitkiksi ajoiksi vaalimaan sen kehitystä. [36:0.1]

Tämä vaaliminen päättyy, kun Elämänkantajat ilmoittavat päämajaan, että ratkaiseva virstanpylväs on saavutettu, että evoluutioprosessi on johtanut itsestään tietoisten olentojen – ihmisten – syntymiseen.

"Ihmismieli on ilmaantunut Satanian 606:lle, ja kutsuttakoon näitä uuden rodun kantavanhempia nimillä Andon ja Fonta. Ja kaikki arkkienkelit rukoilevat, että näille luoduille annettaisiin kohta se lahja, että Universaalisen Isän henki asettuu heihin henkilökohtaisesti." [63:0.2]

Haluaisin taas kerran esittää omin sanoin oman käsitykseni näistä kysymyksistä.
Yksinkertaisimmin ilmaistuna: MINÄ OLEN ei voi ilman luomistapahtumaa nähdä, että HÄN ON; luomistapahtuma muuttaa tilanteen. Ajallisuuden ja avaruuden alueella Pyhä Henki, "Isän ajatuksen ja Pojan sanan jumaluustyyssija", käyttää energian manipuloinnin oikeuksiaan "kaiken aktuaalisen reaalisuuden" korreloimiseksi.

Paratiisin-Kolminaisuus on säätänyt universaalisen edistymisen järjestyksen, ja Jumalan kaitselmus on Myötäluojan ja kehittyvän Korkeimman Olennon toimipiiri. Ei yksikään aktuaalinen eikä aktuaalistuva realiteetti voi välttyä tulemasta lopulta yhteyteen Kolmannen Lähteen ja Keskuksen kanssa. [9:1.2]

Luominen – ajallisuuden ja avaruuden piiri – on Myötäluojan toimipiiri. Puhukaa vain "alkuräjähdyksestä"! Luomisen koko tarkoitus on tarjota toimintakenttä, jolla jumalallinen suunnitelma voi toteutua "kokemuksellisesti"; evolutionaarinen toimipiiri, jossa elämä voi kukoistaa ja "aineellisista olennoista" voi tulla itsestään tietoisia Elämänkantajien hoivan ja jumalallisen mielen huolenpidon kautta.

Juuri seitsemän mielenauttajahengen läsnäolo alkukantaisissa maailmoissa määrää orgaanisen kehityksen suunnan. Se selittää, miksi evoluutio on tavoitehakuista eikä sattumanvaraista. [36:5.1]

Älkää koskaan aliarvioiko tämän evolutionaarisen prosessin merkitystä. Sen tavoitteena on itsestään tietoiseksi tuleminen, joka on välttämätön edellytys jumalallisen persoonallisuuden lahjoittamiselle.

Jumala – – ei koskaan lakkaa lahjoittamasta itseään valtavan universumien universumin kaikille tiedostaville luoduille. [2:2.5]

Jumalallisen persoonallisuuden lahjoittaminen on välttämätön edellytys Korkeimman Jumalan olevaistumiselle.

---

[1] **Mythos** on seurausta intuitiivisesta ymmärryksestä vastakohtana *logokselle,* joka on rationaalisen tai loogisesti etenevän ajattelun tuote. *Mythos* liittää meidät maailmankaikkeuden ytimeen, kun taas *logos* sijoittaa meidät erään pienehkön tähden ympärillä kiertävälle syrjäiselle, vähäpätöiselle planeetalle.

[2] Karen Armstrong, *The Case for God,* Borzoi Books, NY, 2009, s. 232

[4] ILMENTYMINEN: olla läsnä tiettynä persoonallisuuden esimerkkinä. Käytän sanaa "ilmentyminen" ilmaisemaan silmänräpäyksellisyyttä, joka vastaa käsitettä "ei alkua eikä loppua". Haluan myös ottaa käyttöön teoreettisen käsitteen "persoonallisuuden esimerkki".

[5] Palauttakaa mieleenne, että ilmoituksenantajien oli yritettävä välittää sanomansa englannin kielen sanasymboleja käyttäen. Lisäksi he saivat *ottaa käyttöön kokonaan uusia termejä vasta*, *kun englannin kieli ei tarjoa kuvailtavalle käsitteelle terminologiaa, jota voidaan käyttää tällaisen uuden käsitteen esittämiseen edes osittain tai sen merkitystä enemmän tai vähemmän väärinstellen.* [0:0.2]
Kolminaisuus on ihmisten kehittämä opinkappale; se ei ole ilmoitus. Ilmoituksenantajat käyttävät tätä opinkappaletta auttaakseen meitä ymmärtämään ja estääkseen sekaannusta.

[6] **Sanavarasto** tarkoittaa sanoja ja merkityksiä, jotka ovat käytettävissämme ajatustemme, ideoidemme ja käsitystemme välittämiseksi. Se on meidän kielemme. Sitä rajoittaa aina ja kaikkialla kulloisenkin aikakauden tietämys. Tämä sanavarasto kehittyy kaikkina aikoina ja kaikkialla. Siitä tulee yhä tehokkaampi intuition ja uusien löytöjen vapauttaessa meidät aikaisemmista pidäkkeistä asettamaan uusia rajoituksia sitä mukaa kuin yhteinen kasvumatkamme etenee (vrt. *koulufilosofia*).

[7] Miettikääpä tätä: "Aina uuden ajan alkupuolelle asti suurin osa länsimaisesta ajattelusta kehittyi tavalla, joka muistutti sellaista modernin muotoilun tekniikkaa, jossa luodaan uutta yhdistelemällä mitä tahansa materiaalia sattuu olemaan tarjolla." Armstrong, em. teos s. 283

[8] Karen Armstrong, *A History of God – The 4000-Year Quest of Judaism, Christianity and Islam,* Ballantine Books, New York, 1994, s. 220. (Suom. *Jumalan historia – 4000 vuotta juutalaisuutta, kristinuskoa ja islamia*, Ajatus Kirjat, 2007)

[9] Joseph Campbell, *Transformation of Myth Through Time – Thirteen Lectures*, Harper and Row, New York, 1990, s. 130–131. HUOM. **Kestävällä filosofialla** Campbell viittaa ajattomaan, arkkityyppiin perustuvaan tietämiseen, jonka vastakohtana on **koulufilosofia**, joka on aikasidonnainen ja

perustuu oman aikansa **sanavarastoon**.

[10] MINÄ OLEN päättää erillistää Kvalifioidun Kvalifioimattomasta Absoluutista, ja tämä vapaasta tahdosta suoritettu teko johtaa välittömästi Paratiisin-Kolminaisuuden julkituloon.

Kääntänyt Leena Kari

KANSAINVÄLINEN URANTIA-YHDISTYS

JOURNAL

TILAUSHINNAT

UAI Journal on luettavissa verkkosivuilta http://www. urantia-iua.org/links.htm ilmaiseksi. Suomenkielinen versio on luettavissa myös Suomen Urantia-seuran verkkosivuilta http:// www.urantia.fi/.

Lehden tilaushinnat ovat seuraavat:

Vuositilaus: 18 €
Irtonumerot: 4,50 €

Vuositilauksen ja irtonumerot voi maksaa Suomen Urantia-seuran pankkitilille Nordea 142730-102126. Pankkisiirtolomakkeen ”Tiedotuksia”-osaan pyydetään merkitsemään JOURNAL ja tilaajan osoitetiedot. *Suomen Urantia-seuran jäsenille UAI Journal on jäsenetu.*

TOIMITUSPERIAATTEET

Journal ottaa vastaan seuraavassa tai myöhemmässä numerossa julkaistaviksi tarkoitettuja artikkelitarjouksia. Kaikki tarjotut artikkelit ovat Journalin omaisuutta eikä niitä palauteta. Mikäli kirjoitusta ei julkaista välittömästi, se säilytetään arkistossa mahdollista tulevaa käyttöä varten. Journal ei maksa kirjoittajille rahallista tai muuta korvausta tällaisista vapaaehtoisesti tarjotuista kirjoituksista. Vaikka Journal pyrkiikin toimitustyön aikana ottamaan yhteyden kirjoittajiin, toimitus varaa kuitenkin itselleen oikeuden tehdä kirjoituksiin julkaisemisen kannalta tarpeellisiksi katsomansa toimitukselliset Muutokset. Journal on tarjotuista artikkeleista kiitollinen ja niistä riippuvainen, toimituksen ei kuitenkaan ole mahdollista kuitata jokaista sille tarjottua kirjoitusta, mutta kirjoittajat voivat ottaa Yhteyttä Journaliin varmistuakseen siitä, että kirjoitus on saapunut toimituksen harkittavaksi mahdollista Journalissa julkaisemista varten.

Pyydämme ohjaamaan kaiken Urantia Association International Journalille tarkoittamanne postin ja artikkelitarjoukset Journalin Chicagon-osoitteeseen. Mikäli haluat kirjoituksesi pääsevän pikaiseen harkintaan, lähetä se suoraan toimittajalle <skelly@wtmi.net>.

Jos haluat enemmän tietoa Kansainvälisestä Urantia-yhdistyksestä tai UAI Journalista, ota yhteyttä Journalin Chicagon-toimistoon.

Kaikki suoraan tai epäsuorasti esitetyt tulkinnat, mielipiteet, päätelmät tai taiteelliset esitykset ovat laatijoiden omia eivätkä välttämättä edusta Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen, kansallisten tai paikallisten Urantia-yhdistysten tai UAI Journalin toimituksen kantaa ja mielipiteitä.

Alkuperäisessä englanninkielisessä lehdessä on runsaasti värikuvia, jotka on jätetty pois suomennoksesta.

UAI Journal
559 West Diversey # 351
Chicago IL 60614
USA

© 2010 Kansainvälinen Urantia-yhdistys